

COORDONATORI:

Lolica-Lenuța Tătaru- ISJ Cluj, Inspector școlar pentru educație timpurie

Brîndușa-Delia Goia - ISJ Cluj, Inspector școlar pentru educație timpurie

Liliana Maria Vîrsta – Asociația Internațională „Culori pentru Pace”

Alina Abrudan - Grădinița cu P.P. *Așchiuță* Cluj-Napoca

Violeta-Ioana Mureșan - Grădinița cu P.P. *Neghiniță* Cluj-Napoca

Mihaela Tămaș- Grădinița cu P.P. *Lumea Piticilor Dej*

PACEA ÎN SUFLET DE COPIL

*Culegere de creații literare în proză ale micilor preșcolari,
culese cu drag și migală de către cadrele didactice, în cadrul
proiectului educațional*

”CULORI PENTRU PACE”

ISBN 978-973-0-36512-2.

CLUJ-NAPOCA, 2022

Pace în suflet de copil

Autor: prof. Raluca Negru

Copil: Nistor Laura

Grădinița cu P.P. Academia piticilor Cluj-Napoca

Într-o țară foarte departe de țara noastră era război. Toți oamenii din acea țară erau triști, le era mereu frig și foame iar uneori le era frică de zgomotele puternice ale războiului.

Petea este un băiețel mic, slăbuț, cu părul blond și ochi albaștri, care locuia împreună cu părinții și cu buniciuța lui în subsolul unui bloc, pentru că războiul i-a fugărit din apartamentul lor. În același subsol trăia și Steluța, cățelușa lor .

Într-o zi, tatăl lui Petea a plecat la război, fiindcă a fost chemat acolo. Băiețelul nu știa ce înseamnă cuvântul ”război” iar mama și buniciuța lui nu știau să-i explice pe înțelesul lui. Petea credea că tăticul lui a plecat la serviciu undeva, departe și că se va întoarce cândva. Le-a întrebat pe mama și pe buniciuța când îl va revedea pe tata. Răspunsul a venit imediat: ”Tăticul tău se va întoarce când va fi pace.”

Petea își dorea mult să-și revadă tăticul, așa că s-a hotărât să caute pacea. A doua zi dimineată Petea împreună cu mama, buniciuța și cățelușa Steluța au luat un rucsac mic și au plecat din beciul în care locuiau. Băiețelul s-a bucurat mult de excursia pe care o făcea, pentru că își imagina că pleacă toți să caute pace, ca atunci când mergi prin pădure și găsești zmeură proaspătă. Oare pacea o fi având gust de zmeură, se întreba micuțul călător? Dar oare pacea are culoare roșie? Poate că totuși este verde, ca pădurea. Petea a închis ochii și și-a dorit din tot sufletul să găsească pacea, pentru că el simțea că pacea are un gust bun și o culoare tare frumoasă. Știa că, după ce găsește pacea, se va întoarce tata acasă.

Au mers ei multe zile la rând, au călătorit și pe jos, au călătorit și cu trenul și cu mașina dar nu au găsit pacea, oricât au căutat-o. În ultima zi a călătoriei, Petea și familia lui au trecut dincolo de un gard foarte înalt. Acolo i-a așteptat un bărbat care i-a dus acasă la el, unde i-au întâmpinat o femeie și un băiețel.

- Cum te cheamă? I-a întrebat băiețelul cel străin.

- Mă cheamă Petea. Pe tine cum te cheamă?

- Mă cheamă Petruț. De ce te uiți așa în jur, cauți ceva?

- Caut pacea, ca să vină tata acasă, fiindcă mi-e dor de el.

- Nu știu ce este pacea, dar vino în camera mea, Petea, acolo am multe lucruri și sunt sigur că, până la urmă, vom găsi pacea.

Cei doi băieței, Petea și Petruț, s-au luat de mână și au intrat în cameră, urmăriți îndeaproape de Steluța, fiindcă trebuie să știți că și cățelilor le place pacea.

Pacea în suflet de copil

educatoare, Morar Ancuța

Baboș Carla

„ - Mămico, ce este pacea?

- Eiii, draga mea, pacea este lumina-n noapte, este zâmbetul curat, e raza ce-ncălzește năsucul înghețat.

- Dar, spune-mi cine-i pacea?

- Pacea este o zână bună, ce aduce bucurie și strânge în jurul mesei pe oamenii pe care îi iubim.

- Mămico, cum e pacea?

- Dragă mea, pacea este ca mâna mamei, când își mângâie copilul, este ca sărutul cald al mamei când pe

copil îl doare bubîța!

- Dar, unde-i casa păcii?

- Este în orice suflet bun, curat și trebuie să-ți spun...că așa mică cum ești, și tu să o găzduiești!

- Pacea înseamnă să fii bun cu toți copiii?

- Așa este Ana! Pacea înseamnă să fii bun cu toți copiii, să îi iubești și să îi ajuți. Pacea este ca o floare de care toți trebuie să avem grijă, altfel se ofilește.

- Mami, ție îți place pacea?

- Foarte mult, draga mea! când mă gândesc la pace, îmi imaginez ciripitul păsărilor la răsărit de soare, cu cerul senin deasupra capului. Ana! tu la ce te gândești când auzi cuvântul pace.

- Atunci când mă joc cu copiii în parc simt pace, șiii....cel mai mult îmi place când mă îmbrățișezi, atunci știu că nimeni nu poate să îmi facă rău.

Ana este o fetiță care are 6 ani și este în grupa mare. Într-o zi, când se juca în camera ei, a văzut la televizor un film cu câțiva copii foarte triști, care plângeau. Acei copii au spus că își doresc să fie pace și că le este foarte dor să se joace în parc. Oare cum își imaginează copiii atunci când le vorbim de pace? Când le vorbim copiilor despre pace, aceștia își imaginează pacea ca fiind zâna bună ce aduce numai bucurii și zâmbete pe fețele oamenilor. Cât de bine ar fi ca această zână să domnească pe întreaga planetă. Să se bucure de ea copiii din întreaga lume. Pacea este cel mai frumos cadou pe care îl poți dăruia copiilor. Misiunea noastră, a tuturor, este să contribuim la pace în felul propriu. Dacă copiii învață că fiecare copil este unic, învață despre culturi, stiluri de viață și tradiții, atunci toate acestea vor duce la unitate, respect și pace. Fiecare copil poate participa la acele acte simple de bunătate și de grijă pentru pământul nostru. Fiecare copil exprimă speranță, vise și dorințe.

Curajul și Frica

Educatoare: Rigó Kinga

Lönhárt Anna

Grădinița cu PP Academia piticilor, Cluj-Napoca

A fost odată ca niciodată un rege, pe nume Regele Curaj. Era un rege bun, drept, care domnea în liniște și pace, de aceea țara lui se numea Regatul Păcii. Acest rege avea un dușman temut, pe Regele Frică, care trăia la celălalt capăt al pământului și iubea mult războiul. El avea inima plină invidie și lăcomie, și era foarte lacom, iar oamenii din regatul lui trăiau în sărăcie și amărăciune.

Într-o zi Regele Curaj a organizat un mare bal pentru a sărbători liniștea și pacea ce domneau în regatul lui. Regele Frică s-a gândit cum ar putea să se războiască și să cucerească acest regat minunat.

- Știu eu cum să fac să pun mâna pe acest regat! Va fi al meu cât de curând! Hahahaha! Voi merge la palatul lui și îi voi sufla în suflet frică, muuuultă frică. Se va teme de multe, de insecte, de animale, de singurătate, dar mai ales de întuneric! Cu cât el va simți mai mult din frica mea, cu atât eu voi lua mai mult din curajul lui și așa îi va fi imposibil să-mi țină piept, iar Regatul Păcii va fi al meu!

Și așa a și făcut. A mers la palatul Regelui Curaj, unde toate vietățile fugeau din calea lui, așa a reușit să ajungă în apropierea regelui și să sufle veninul său.

Atunci ceva ciudat se întâmplă. Măinile regelui începură să tremure. Parcă devenea tot mai slăbit. Se simtea amețit. Din acel moment, Prințul Curaj devenise mai degrabă Prințul Spaimă. Se temea de orice, de melci, de zâne, de fluturi ori lăcuste, de câini, de cai, ba chiar și de pisici. Dar cel mai tare se temea când venea noaptea. Se temea atât de tare, că ori de câte ori le întâlnea, încât nici nu mai putea să iasă din palat, decât rareori și doar în grădina palatului.

Într-o bună zi, Regele Frică trimise la palat un sol prin care îi declara război Regelui Curaj. Începu

o mare agitație, regele nostru era cuprins de spaimă. Ce putea face? Fugi înfiorat în camera sa și încuie ușa în urmă. Era atât de furios pe el pentru că nu putea să facă nimic. Orice ar fi încercat să facă, chiar și să se gândească numai că ar putea conduce oastea, îl făcea să se îngălbenească tot de frică, să respire rapid, să simtă cum îi bate inima mai-mai să-i sară din piept, iar mâinile și picioarele să-i tremure cumplit. Uneori, chiar și privirea i se înțețoșa. Începu să plângă amar.

Și cum plângea el așa, auzi deodată o voce șoptind timid, dintr-un colț al camerei:

- Curaj! Curaj!
- Cine-i acolo? Cine a îndrăznit să intre aici fără voia mea? strigă prințul cu o voce înfuriată, dar tremurândă.
- Nu te teme, dragă rege!

O zână mică și strălucitoare se strecurase în camera lui pe fereastră.

- Sunt Zâna Iubirii... Nu vreau să te rănesc. Știu că te temi de mine...
- Lasă-mă în pace, spuse regele trist, întrerupând-o.
- Îmi permiți să îți spun ceva?
- Nu. Mi-e frică de tine! Lasă-mă, spuse regele din nou.
- În regulă, am să stau un pic aici și nu mă voi apropia de tine fără voia ta. Ești de acord?
- N-ai decât... îi răspunse regele, ușor dezarmat.

Și se făcu liniște o vreme. Stăteau fiecare în colțul său și se priveau. Zâna începu la un moment dat să fredoneze un cântec vechi, vechi de tot. Regele tresări. Parcă mai auzise cândva acel cântec. Era cântecul pe care îl auzise încă din prima zi de viață. Avea acum o senzație stranie, dar nu chiar necunoscută. Cumva, în mintea lui era în sfârșit liniște. Nu se mai auzea decât acel cântec. Nici corpul nu-i mai tremura, iar privirea îi era parcă mai clară, deodată. Își auzea chiar și respirația. Parcă prin creștet, ușor, pătrundea o lumină caldă, plăcută, care cobora ușor, ușor, prin umeri, prin brațe, prin trunchi, liniștindu-i inima și parcă umplând-o cu iubire, apoi curgea această lumină plăcută și liniștitoare până în vârful degetelor de la picioare. Acum era calm, potolit. Corpul, mintea și sufletul îi erau liniștite acum.

- Curaj, acum mă poți asculta. Frica ce-o simți nu e a ta, ci ți-a fost lăsată ca povară, astfel încât să nu te poți opune Regelui Frică atunci când va veni să-ți atace regatul. Eliberează-te acum de ea! Frica asta e a altcuiva! Tu ești Curaj, îți amintești? – spuse Zâna Iubirii și l-a atins pe rege.

Deodată, Regele Curaj, tresări parcă trezit dintr-un somn profund. Se ridică iute în picioare și simți întregul corp plin de viață, de iubire, de lumină, dar mai ales de curaj și forță! Zări și zâna, dar nu se mai temea de ea. Îi mulțumi și repetă după ea: “Eu sunt Curaj!”. Privi pe fereastră, dar vietățile naturii nu i se mai păreau înspăimântătoare acum. Coborî degrabă în subsolul palatului, unde era beznă, beznă. Se simțea încrezător în forțele lui acum. Frica dispăruse. Își recuperase curajul. Merse degrabă afară în curtea palatului pentru a arăta poporului minunea ce se petrecuse și strigă încă o dată tare, tare, de a răsunat regatul:

- Frica asta nu este a mea! Nu a fost niciodată a mea! Eu am în mine iubire și curaj! Eu sunt Regele Curaj!

Își iute din palat, își încălecă calul și zbură ca vântul să întâmpine oastea Regelui Frică. Când acesta l-a văzut pe Regele Curaj, cum stătea de drept și hotărât în șa, mai că era să pice de pe cal. Simți cum picioarele i se înmoaie și încep să tremure, de o luă și calul la trap, fugind cu el departe, departe de tot.

Nimeni nu l-a mai văzut de atunci, nici măcar cei din regatul său. Toți își amintesc însă de Regele Frică și au învățat cât de important este iubirea, căci din iubire se naște pacea și liniștea.

IUBIREA E PACE

Dodon Vlad

Educatore: Prezsak Erika

Grădinița cu PP,,Arlechino” Dej

Într-o pădure de lângă marginea orașului trăia un urs singur care era foarte bun și plin de respect față de toate animalele pădurii. De fiecare dată când se întâlnea cu cineva el își scotea pălăria și îl saluta cu respect, îi ajuta ori de câte ori aveau nevoie la treburile din curtea casei, ridica copacii doborâți din pădure din cauza furtunilor, le ajuta pe animale să își ducă proviziile la casele lor, ajuta animalele mai mici atunci când aveau nevoie să le ferească de animalele mai mari care vroiau să le mănânce, aduna după ele atunci când se dădea o petrecere în pădure unde rămânea doar singur să facă toată treaba, dar ursul nu se plângea niciodată, deoarece el făcea toate acestea din plăcere și din prietenie față de cei din jurul lui.

Animalele pădurii însă, se obișnuiseră și îl chemau pe urs să le ajute de fiecare dată când aveau nevoie de ajutor pentru că li se părea normal ca acesta să le ajute fără să îi mulțumească măcar, iar acest lucru începuse să îl supere pe urs și să îl amărească, gândindu-se mereu că el nu este un prieten adevărat pentru animale și că acestea îl cheamă doar atunci când au nevoie de ajutor și nu se pot descurca singure, iar atunci când au petreceri, concerte și aniversări nu este invitat niciodată și i se adresează cuvinte urâte atunci când nu aveau nevoie de el. Ursul însă uita de toate aceste gânduri atunci când îi era solicitat ajutorul și îi ajuta pe toți ori de câte ori aveau nevoie.

Într-o zi, însă ursul umblând prin pădure după mâncare, îl prinse o furtună foarte puternică, căzu un copac peste el, iar el rămase acolo fără a se mai mișta. În zadar a încercat ursul să se ridice, având un picior rupt, a strigat după ajutor, dar nimeni nu îl auzea. Atunci, târându-se a reușit să ajungă până la bârlogul lui. Zile întregi nu a putut să facă nimic, nu putea să își aprindă focul ca să se încălzească, nu avea ce să mănânce, pentru că nu se putea ridica, dar era foarte supărat pentru că nici unul dintre prietenii lui nu îl căutaseră, nu s-au întrebat ce se întâmplă cu el.

Animalele pădurii își duceau viața în continuare și nici nu au observat că prietenul lor urdul nu le mai întâmpină cu „bună dimineața”, nu le mai spune o glumă ca să le înveselească atunci când erau supărate, pur și simplu au uitat de el. Dar într-o dimineață mai mulți copaci se răsturnase-ră în mijlocul pădurii din cauza unei furtuni puternice iar atunci Bursucul de întrebă unde e Ursul de nu își face datoria, veverițele adunaseră mai multe alune dintr-un copac și îl strigau desperate pe Urs să le ajuie să le urce în copac, iar Ariciul avea nevoie de ajutor pentru a-și construi o casă. Toată lumea îl striga cerându-i ajutorul dar nimeni nu s-a dus să îl caute să vadă ce s-a întâmplat cu el.

Într-o zi un pui de arici cu care ursul se juca de mulie ori, văzând că prietenul lui nu mai apare prin pădure, s-a dus la bârlogul lui să îl caute și a descoperit că acesta era foarte bolnav și avea nevoie de ajutor. Atunci el a bătut din casă în casă pe la toate animalele pădurii strigând în gura mare că Ursul este foarte bolnav și are mare nevoie de ajutor. Toate animalele au alergat într-un suflet la bârlogul urdului să vadă ce s-a întâmplat cu el și de atunci toate i-au fost aproape și l-au ajutat cu ce puteau fiecare așa cum ursul le-a ajutat mereu de fiecare dată când au avut nevoie. Ursul a apreciat atunci bunătatea prietenilor săi gândindu-se că de fapt: „Prietenia e iubire, iar iubirea înseamnă pace!”

CĂPRIOARA MAGGIE

Sara Boncheș (grupa mare *Isteții*,
Rebeca Sorana Urcan, profesor pentru învățământul preșcolar
Grădinița cu PP *Buburuza*-Structura I, Cluj-Napoca),

Într-un ținut îndepărtat, la marginea unei câmpii întinse, locuia un băiețel, pe numele său Tom, împreună cu familia lui. Un băiețel tare isteț, cuminte și ascultător, întotdeauna bun cu ceilalți copii, iubitor de animale, căutând mereu o cale de împăcare atunci când în jurul său existau conflicte.

Cât era ziua de mare, Tom alerga, se bucura de câmpia cu iarba verde din spatele casei, care creștea tot

mai mare și mai frumoasă pe zi ce trecea și se juca cu jucăriile lui preferate: un căluț de lemn, o rață de pluș și o căprioară de pluș. Îi plăceau tare mult animalele, însă avea doar animale de jucărie, iar el își dorea foarte mult o căprioară adevărată. Tatăl său, văzând că iubește atât de mult animalele, a adus acasă o căprioară pe care Tom a numit-o Maggie. Maggie era blândă, frumoasă, avea blănița maro și câteva pete albe. Încă din prima zi de când s-au întâlnit Tom și Maggie au devenit cei mai buni prieteni. Făceau aproape totul împreună: se jucau diverse jocuri, alergau pe câmpie, se plimbau. Băiețelul avea foarte mare grijă de căprioară. În fiecare zi o hrănea, îi curăța blănița, o ducea la râu să bea apă și inventa tot felul de activități pe care le făceau împreună. Îi citea chiar și povești și îi făcea desene.

Într-o dimineață Tom a răcit, iar Maggie a fost nevoită să meargă singură pe câmp. Când își căuta iarba cea mai bună de mâncat și se gândea ce ar putea să facă pentru ca Tom să se simtă mai bine și să fie iarăși împreună, apărură încă o căprioară. Maggie, prietenoasă fiind, s-a apropiat de ea dar și-a dat seama că nu era tocmai cel mai bun lucru pe care îl făcuse, deoarece căprioara a început să o lovească, crezând că o să îi ia mâncarea. Maggie a alergat cât de repede a putut spre casă, însă cealaltă căprioară alerga după ea. Tom le-a văzut pe amandouă cum vin repede spre casă și a ieșit să vadă ce se petrece. Maggie era foarte speriată și s-a așezat la picioarele lui Tom. Aflând întreaga întâmplare, Tom i-a explicat căprioarei că nu a făcut o faptă tocmai bună și că un conflict între animale sau între oameni nu duce la nimic bun pentru niciunul dintre cei care se ceartă, fiecare având de suferit după ce se va termina conflictul. Căprioara a înțeles ceea ce Tom i-a spus, și-a cerut iertare de la Maggie și a promis că nu se vor mai certa niciodată. Acum aveau destulă mâncare, datorită faptului că Tom, împreună cu familia sa, a decis să păstreze căprioara pe care au numit-o Maia.

Din acea zi și până astăzi Maggie, Maia și Tom sunt de nedespărțit. Se joacă cu mingea, merg pe câmpul înverzit împreună, alergă vesel și chiar ajută la treburile casei. Pentru ca pacea să se mențină printre animale Tom, Maggie și Maia au găsit o soluție excelentă: vor construi *Parcul Prieteniei* pentru animale, unde toate animalele lumii vor fi primite și vor trăi în pace.

Cei trei prieteni au învățat o lecție foarte importantă din ceea ce s-a întâmplat: dacă suntem cu toții buni unii cu ceilalți, oameni și animale și ne ajutăm mereu, putem să trăim în pace împreună, veseli și întotdeauna cu zâmbetul pe buze.

POVESTE DESPRE PACE

Șurubaru Anastasia
Prof. Popa Denisa-Adelina,
Grădinița cu P.P „Buburuza” STRUCTURA 1

Chiar dacă prietenia dintre câine și pisică pare o misiune imposibilă, aceștia fiind, prin natura lor, dușmani de moarte vă voi spune povestea lui Bruno și a Miei, un pui de câine fără adăpost și a unei pisici care va urma să îi devină mamă adoptivă.

Era joi, o zi de ianuarie, frig, când eu (Anastasia) mă plimb împreună cu mama mea prin parcul din fața grădiniței unde merg în fiecare dimineață cu mult entuziasm, când la un moment dat se aud câteva "plânsete" de cățel. La o primă vedere nici urmă de cățel, dar după ce Anastasia, împreună cu mama ei căutau mai bine, sub zăpada grea a iernii care tocmai se lăsase era un pui mic de cățel, înfrigorat și flămând.

- Mami trebuie să-l ducem la noi acasă, spuse Anastasia, va fi noul prieten al meu, știi cât de mult îmi doresc un cățeluș.

- Sigur, draga mea, spuse mama, fără să se gândească la consecințele unui nou animal în preajma

Miei.

Mia era pisica familiei de foarte mulți ani, era singurul animal și considerat de toți membrii aceștia foarte importantă, era răsfățată și nu accepta ca altcineva să primească atenția de care ea beneficia. Ajunse acasă, cu puiul de câine, i-au acordat acestuia ajutorul necesar să mănânce și i-au creat un spațiu al lui pentru a se odihni și a prinde puteri. Toată lumea era încântată de noul membru, mai puțin Mia, care se gândea cum să scape de pui. Într-o noapte când toată lumea dormea cățelul a început să plângă foarte tare, plânsul cățelului a trezit și pisica care enervată se gândea că acum este momentul să-l ducă afară pe cățel, dar îndată ce s-a apropiat de acesta, Bruno, pentru că așa îl numise Anastasia, alergă cu putere spre ea, ca un copil spre mama lui. Mia s-a speriat de această reacție și a fugit înapoi în patul ei nobil, dar aceleași plânsese, au urmat să se audă, până când ea a renunțat la temeri și s-a dus din nou la cățel. Bruno plin de dragoste pură a început să se joace cu Mia, considerând-o mamă. De atunci cele două animale au trăit împreună fericite, fără gând de răzbunare, pisica și-a luat rolul de mamă și proteja cățelul de fiecare dată când avea ocazia învățându-l tactici șirete de a fura mâncare sau de a primi o îmbrățișare în plus. Dragostea dintre aceste animale pare imposibilă la prima vedere, dar compasiunea și empatia uneori poate schimba radical situațiile chiar și în viețile noastre și putem câștiga un frate sau o sora mai repede decât un dușman. Țrrrrr, se aude în camera Anastasiei, este ceasul deșteptător, ora de trezire. Anastasia se trezește și își dă seama că totul a fost doar un vis din care a învățat că diferențele nu sunt întotdeauna ceva rău, și este hotărâtă să meargă la grădiniță pentru a împărtăși cu colegii ei toate acestea. Fiind convinsă că doar așa copiii vor uita de aspectul fizic și de diferențele sociale pentru a fii prieten și nu dușman! Ce am învățat din povestea Anastasiei este că întotdeauna pacea trebuie să domnească și nu ura, ca să avem o lume plină de culoare și veselie.

Pace pentru toți copiii lumii

*Cretu Victor,
educatoare, Dascăl Mirela,
Grădinița cu P.P. Buburuza, Cluj Napoca*

Odată, cândva în lumea aceasta mare, trăia o fetiță. Într-o zi, plimbându-se printre florile parfumate din grădina bunicii, aceasta vede un biet fluturaș prins în pânda unui paianjen. Pentru că avea un suflet bun, fetița nu s-a putut opri să nu îl ajute. Odată scos din pânză, fluturașul îi spune fetiței:

- Draga mea fetiță, pentru fapta bună pe care ai făcut-o, eu trebuie să te răsplătesc. Așa că îți propun să facem o călătorie prin lume. În acest fel vei putea cunoaște copii cu un suflet la fel de bun ca al tău.

Fetița nu stă mult pe gânduri și acceptă propunerea fluturașului. Prima oprire a fost în Japonia, unde l-a cunoscut pe Jingjing, un mic copilas japonez, care i-a prezentat tradițiile și obiceiurile lor. Alături de el a descoperit muzica și dansurile tradiționale japoneze, s-a plimbat prin imensele lor grădini și chiar a vorbit cu un mic dragon. După ceva timp petrecut în Japonia, micuța noastră fetiță s-a îndreptat spre Africa, unde o întâlnește pe Kanumba, o fetiță la fel de mică ca și ea. Aici micuța noastră aventurieră, a învățat să facă picturi pe față, să asculte cantece tradiționale și chiar a călărit o zebra. Alături de Kanumba, fetița noastră a descoperit un alt ținut plin de viață și a aflat o mulțime de curiozități legate de animalele Africii. Când fluturașul s-a întors după ea tocmai descoperiseră că existau diferențe între ele... aveau pielea diferită. În acel moment micuța noastră a realizat faptul că nu aspectul fizic contează și în nici un caz rasa... adevărata valoare a unui om este sufletul acestuia. După ce și-a luat ramas bun de la Kanumba, fetița s-a îndreptat spre un ținut îndepărtat, numit Laponia. Mii și mii de troiene de zăpadă acopereau pământul. Aici îl întâlnește

pe Kim, un micuț băiat eschimos, care o îmbracă adecvat pentru acea zonă. Alături de noul ei prieten, aventuriera noastră învață cum se face un iglu (casa eschimoșilor), învață să pescuiască la copcă și se joacă cu mingea împreună cu Kim și prietenele lui... focile. Și în acest loc, prichinduta noastră a înțeles că, indiferent de mediul în care oamenii trăiesc aceștia știu să se distreze și nu în ultimul rând, să se ajute unul pe altul. După o lungă îmbrățișare cu Kim, micuța se întoarce, împreună cu amicul ei fluturașul, spre locul de unde au plecat. În momentul în care fetița a pășit în curtea bunicii, a avut parte de o surpriză. Toți noii ei prieteni au venit în vizită pentru a învăța tradiții și obiceiuri românești. Sosind și rândul micuței să le prezinte obiceiurile românești, ea decide să îi învețe să țese la război, să cânte doine și nu în ultimul rând să joace câteva jocuri specifice acestei țări. Când s-a lăsat seara, copilașii și-au luat rămas bun și au plecat spre țările lor. Fetița noastră rămasă singură, realizează faptul că nu aspectul fizic contează și nici regiunea din care provii, adevărata valoare însemnând sufletul...pur precum sufletul unui copil. Totodată a găsit atâtea asemănări între ea și noii ei prieteni încât și-a promis, că într-o zi, se vor revedea și se vor simți la fel de bine.

Aventura Mariei în țara lui Somn-Ușor

**Cucea Maria-Sofia
educatoare, Burlacu Daniela; Dan Emilia
Grădinița cu P.P. „Căsuța Piticilor” Turda**

Opt oițe, nouă oițe...Maria tot nu reușea să adoarmă. Poate un pahar de lapte cald...sau încă o poveste de noapte bună!? De fapt nimic nu ar fi reușit să o ajute să adoarmă, pentru că lipsea păturica cu praf de somn. O căutase prin toată casa, împreună cu tati, dar era de negăsit. Deodată, mami își dădu seama ce îi lipsește Mariei și știa exact unde se afla păturica cu praf de somn. Desigur, devenise pelerină pentru marele rege, Urs de Pluș, când se jucaseră de-a „castelul”.

Mami a adus de îndată păturica, îi dădu Mariei un pupic și îi spuse somn-ușor...În câteva momente, Maria adormi, cu nasul în păturica cea moale, care mirosea a iubire, căldură și ghemotoace colorate de vată de zahăr. Se afla pe nori pufoși care se întindeau precum o cărare, până în țara lui Somn-Ușor.

- Țara lui Somn-Ușor? spuse Maria... Măi să fie, oare ce fel de țară este aceasta?

Nu apucă să se gândească prea mult la acest aspect, pentru că numaidecât în fața ei se iviră zeci de soldați de turtă dulce, îmbrăcați în pijamale. Mariei nu îi vemea se creadă. Aceștia presărau de jur împrejur bomboane M&M, care se transformau în flori de ciocolată. Mariei îi era foarte poftă, așa că ea culese o floare și îi mâncă o petală. Apoi se gândise să îi facă mamei sale un buchet minunat. Doar că...florile se topiră în mâinile sale și acum se afla lângă o mulțime de fetițe-brioșă, care dansau în jurul unui cuib uriaș de pasăre, care părea a fi din jeleuri colorate. În mijlocul cuibului se afla Împăratul Somn-Ușor. Împăratul era o pasăre, cu mii de pene colorate în toate culorile curcubeului. Acesta începu să danseze împreună cu fetițele brioșă, când, deodată o văzu pe Maria.

- Cine ești tu? întrebă împăratul, extrem de curios.

- Sunt Maria...spuse fetița sfioasă.

- Bine ai venit în Țara lui Somn-Ușor, dragă Maria. Cred că știi de ce te afli aici...vezi tu, aici ajung copiii cu adevărat speciali. Acei copii care au o imagine fantastică, pentru care lumea e formată din zeci de mii de culori. Cei care au sufletul și inima deschise...

- Dar cum am ajuns aici?

- Păturica ta este cea care te-a adus aici. Ea are cu adevărat praf de somn magic. Cu ajutorul ei, ai alunecat pe toboganul din tărâmul viselor, iar de acolo ai pășit pe norii din vată de zahăr, până la noi.

- Cât de frumos este aici! Abia aștept să le povestesc părinților mei despre această țară.

Împăratul îi arăta Mariei o parte din regatul său și o invită pe Maria să revină în țara lui, ori de câte ori...îi este somn. Maria se trezi dimineată foarte fericită, le povesti părinților ei pe unde a călătorit și alergă fericită spre grădiniță, unde o aștepta o nouă aventură, alături de doamnele educatoare și de colegii ei.

Porumbelul Păcii

Pușcaș Yanisia

Educatore: Suciuc Lucica-Ioana; Pătăcean Iulia

Grădinița cu P.P. „Căsuța Piticilor” Turda

Undeva departe, foarte departe, într-o poieniță verde, plină de flori colorate, trăia un porumbel. Era singur, dar minunatele culori din jurul lui, îl făceau fericit.

Înt-o zi, când zbura deasupra pajiștii, porumbelul găsi o sămânță, cât un bob de mac. A luat-o în cioc și a străbătut cu ea mări și țări, pentru a-i găsi cel mai potrivit loc. Deodată, mica pasăre a zărit o pajiște pustie, unde iarba era uscată, era doar pământul, fără pic de viață. Porumbelul, a plantat sămânța în mijlocul acestei pustietăți. A făcut o gaură cu ciocul, iar apoi a cărat picuri de rouă pentru a o uda. Apoi, Porumbel s-a întors în Poieniță, pentru că știa că acolo este toată fericirea și liniștea lui, firele de iarbă, florile colorate, fluturii, găzele, care îl așteaptă cu atâta dor.

După câteva zile, Porumbel s-a întors să-și vadă mica lui sămânță, însă când a ajuns acolo, unde a plantat-o, nu era nici semn de ea, nici pajiștea aceea nu mai era la fel. Pentru că era dezamăgit și tare obosit, a căutat un copac unde să se odihnească. Deodată a zărit un copac strălucitor, plin cu flori colorate, în mijlocul unei poienițe fermecate. S-a apropiat și și-a cerut voie să se așeze pe minunatele lui crengi. În acel moment s-a auzit un glas:

- Porumbel, dacă tu n-ai fi, eu n-aș exista! Sunt Copacul Păcii și chiar tu mi-a dat viață, cândva am fost doar o mică sămânță. Te rog să iei câte o floare în fiecare zi și presară pacea din petalele mele acolo, unde este neînțelegere și ură.

De atunci, Porumbel, împarte pace în lume, acolo unde sufletele oamenilor sunt lipsite de liniște și iubire.

Un vis adevărat

Pătăcean Eliza Maria

Educatore: Nagy Adriana; Rece Diana-Ilaria

Grădinița cu P.P. „Căsuța Piticilor” Turda

A fost odată, ca niciodată, o fetiță pe nume Eliza.

Înt-o zi Eliza, împreună cu mama ei, au mers în pădure pentru a culege ciuperci. Cântând și dansând veselă prin pădure, deodată se trezi singură, printre copacii înalți. Eliza s-a speriat, însă în acel moment a apărut în calea ei o vulpe, care își căuta puii. Vulpea a fost prietenoasă cu Eliza, iar împreună au pornit la drum.

Ajunși la bârlogul ursului, au zărit puii de vulpe dormind lângă mama urs. Elizei îi era tare frig și s-a așezat și el lângă ursoaică pentru a se încălzi. Nu îi era teamă deloc. Deodată a simțit o căldură și o liniște, care învăluia toată pădurea. Era atât de frumos! Eliza nu se mai simțea singură. Șoricei zburdau, ronțâind semințe, mama urs sforăia, iar Eliza stătea liniștită și îi privea.

După ce s-a odihnit, Eliza și-a continuat drumul prin pădure. Vulpea a întâmpinat-o din nou:

- Unde mergi, Eliza? Ai nevoie de ajutor?
- Am nevoie de mămica mea! Mă ajuți să ajung la ea?
- Eliza, cu siguranță o vei găsi pe mămica ta! Ea este alături de tine mereu!

În acel moment, sări în calea lor un iepuraș flămând. Eliza l-a luat în brațe și l-a hrănit cu morcov, iar după aceea și-a continuat drumul.

La marginea pădurii o aștepta un câine prietenos, dar tare murdar. Eliza nu a stat pe gânduri și l-a îmbrățișat, iar apoi l-a curățat.

Dintr-o dată se auzi o voce:

- Eliza, draga mea copilă! Trezește-te, e timpul să mergi la grădiniță!
- Mămico, îmi place atât de mult la grădiniță! Acolo sunt înconjurată de prieteni adevărați, mă simt iubită și ocrotită, precum animalele îngrijite de mine. Alături de prietenii mei, inima mea este plină de bucurie, iubire și pace.
- Dragă mea! Îmi doresc atât de mult, ca această pace să fie cu tine mereu, să te înconjoare pretutindeni. Să nu uiți niciodată că iubirea și pacea sunt cele mai importante și îți doresc să le porți cu tine mereu.

„PA ȘI CE”

BACIU DOMINIC
ILEA LORENA

Doi prieteni, PA și CE, locuiau pe aceeași stradă . Se știau de mici, mergeau la grădiniță împreună , câteodată ba chiar dormeau unul la celălalt și dădeau petreceri în pijamale. Se distrau grozav împreună . CE era un pui de zebra negru cu alb, iar PA era fiu de porc mistreț. Deși atât de diferiți , PA și CE nu se certau niciodată. Se ajutau unul pe celălalt, se îmbrățișau în fiecare zi , iar atunci când unul dintre ei plângea, se apuca de plâns și celălalt, ca să nu fie singur .

Cel mai mult le plăcea să se plimbe cu bicicletele . În fiecare zi după grădi, cei doi își luau bicicletele din garaj și porneau spre parcul de lalele din orașul lor . Totul decurgea normal și amuzant în fiecare zi, până când într-o zi, PA nu a venit cu bicicleta în parc. CE a stat și l-a așteptat , l-a căutat, însă nimic. Niciun semn.

Și mai ciudat, a doua zi nu a venit nici la grădiniță . Aflase CE de la mămica lui PA că cică ar fi puțin bolnăvior . Zilele au trecut și nimic, niciun semn .....CE devenise foarte îngrijorat . Așa se face că într-o zi de luni , PA a revenit la grădiniță, dar cu un fel de mască pe față . Nu a vrut să se joace cu camioanele, nici cu plastelină, nici să coloreze. Și dacă el nu dorea să coloreze era treabă serioasă. Oare ce era cu PA ? CE era trist că prietenul lui nici măcar nu l-a salutat , îi lipseau îmbrățișările lui și pentru prima dată se simțea dat la o parte .

În pauza de la prânz, atunci când vântul a suflat mai tare , masca lui PA a zburat și pe dedesupt se vedeau niște reflexii sclipicioase , lungi, cumva ascuțite.....erau COLȚI ! Lui PA îi ieșiseră colții !!!! Asta era ! Oh, săracul, probabil îl și dureau ....Și cu atât mai mare groaza cu cât toți copiii au început să râdă în hohote . PA era de-a dreptul rușinat . Nu știa unde să fugă .

Însă cum prietenul la nevoie se cunoaște, CE a sărit și dintr-o mișcare a recuperat masca și a prins-o la loc peste colți. I-a zămbit lui PA și l-a îmbrățișat . I-a promis că mereu va fi alături de el, și că e chiar foarte taree ca are colți . Acum vor putea sa ascută creioanele de colorat mai repede decât oricine. CE i-a arătat lui PA că în lipsa lui, pentru cât i-a fost de dor de el foarte tare , i-a făc ut o brățara din biluțe cu ajutorul mămicii sale . Pe brățară erau scrise numele lor , PA și CE, legate. PACE ! Așadar, din acea clipă, cei doi au devenit echipa PACE și nimic nu i-a mai putut despărți vreodată .

SZALMA MAJA PETRA+
Prof. ILEA Tekla

Odată, când am fost la băi termale (Hajduszoboszlo), m-am gândit să construiesc o cetate de nisip, minunată, care va fi doar a mea.

Am construit turnuri și castelele cetății, le-am împodobit cu mărgelile și diferite forme.

Când am terminat, mama a fotografiat cetatea, doar seara am reușit să mă despart de ea.

Dimineața, când am ieșit să mă joc cu ea, am găsit doar o grămăjoară de nisip.

Nu m-am speriat, pentru că așa sunt eu.

Am reconstruit totul, într-un loc mai ferit, la fel, ca și prima, a devenit foarte frumoasă.

Cât am rămas aici, m-am bucurat de Cetatea mea fermecată.

Și acum mă gândesc mult la ea, abia aștept să ajungem acolo, să construiesc din nou, CETATEA MEA FERMECATĂ.

Prietenii nu se dau niciodată bătuți!!!

Pâgleșan Cezara+
ed. Goldan Ramona,
Prof. Sîntoma Petruța

A fost odată ca niciodată, un copil din Cluj și un copil din Chișinău. Cei doi copiii s-au cunoscut într-un parc din orașul Cluj și s-au împrietenit imediat.

Timp de o săptămână ei s-au întâlnit în fiecare zi și se jucau în parcul "Magic", simțindu-se fericiți și plini de bucurie. După o săptămână minunată, băiețelul din Chișinău a trebuit să se întoarcă acasă. Chișinău este un oraș dintr-o altă țară, numită Republica Moldova.

După doar câteva zile, cei doi copiii se simțeau triști și îngrijorați. Tristețe pentru că nu se vedeau și îngrijorare pentru că copilul de la Chișinău (Matei) se îmbolnăvise.

Timpul trecea, cei doi prieteni vorbeau mult la telefon, își trimiteau mesaje și chiar scrisori. Din păcate starea de sănătate a lui Matei nu se îmbunătățea iar Șerban (copilul de la Cluj) se îngrijora tot mai mult. Cei doi copiii își făceau griji că s-ar putea să nu se mai întâlnească prea curând.

Pentru fiecare zi în care nu își vedea prietenul de la Chișinău, Șerban lipea câte o rază pe un soare decupat de el la grădinița.

Într-o zi mohorâtă de primăvară, Matei se trezi și merse la bucătărie, ochii i se umplură de lacrimi. Vocea îi tremura și abia a reușit să spună "Bună dimineața". Prietenul său Șerban îl aștepta cu un braț de jucării, un "soare vesel" și o îmbrățișare caldă. Matei își îmbrățișă cu putere prietenul care a venit atâta drum să îl vadă și să îi fie alături. Soare ieși dintre nori și păsărele se auzeau la geamul lui Matei. "**Prietenia adevărată trece orice graniță**"

Zâna curcubeului

Farkas Blanka
Gergely Erika-Magdolna
Grădinița cu Program Prelungit „Neghiniță”, Cluj-Napoca

A fost odată ca niciodată, a fost o zână foarte frumoasă. Numele ei era Zâna Curcubeu. Avea o rochie colorată și frumoasă, precum curcubeul: sclipea în toate culorile curcubeului. Toate viețuitoarele pădurii o adorau și o admirau. Totuși odată s-a întâmplat o mare nenorocire. Cineva i-a furat culorile de pe rochie, astfel frumoasa zână a devenit incoloră. Pe zi ce trecea devenea tot mai palidă și tristă. Nimeni nu reușea să o înveselească și cu tristețea ei s-a așternut peste pădure și supărarea, nervozitatea. Parcă nimic nu mai era ca înainte... Dispăruse pacea din pădure și din inimile animalelor, viețuitoarelor.

Într-o zi un prinț a traversat pădurea și printre copaci a observat-o pe Zâna Curcubeu. A întrebat-o: - De ce ești atât de tristă, frumoasă zână? - Zâna nu a spus nimic, doar tăcea... O veveriță agilă a auzit întrebarea prințului și i-a răspuns: - Zâna Curcubeu pe vremuri era cea mai blândă și iubitoare zână din pădure, dar cineva i-a furat culorile de pe rochie și astfel s-a așternut tăcerea și tristețea peste noi.

Prințul s-a hotărât să îi aducă înapoi culorile! După multe probe și greutatea izbândi și reuși să se întoarcă la zână cu un buchet mare de flori în toate culorile curcubeului: lălea galbenă, narcisă portocalie, trandafir roșu, ghirlandă verde, albăstrele, zambile violete și lavandă mov.

La vederea buchetului Zâna Curcubeu s-a înseninat și a zâmbit, și în momentul în care a luat în mână florile, acestea au început să se contopească cu rochia ei incoloră. Deodată rochia a devenit colorată și parfumată, iar când totul strălucea pe ea, toate viețuitoarele s-au strâns în jurul ei. Prințul a luat-o de mână și a cerut-o de soție. Au organizat o nuntă mare și frumoasă trăind probabil și azi.

Alissa și pacea

Oprea Luca

Bobîș Florina-Melinda

Grădinița cu Program Prelungit „Neghiniță”, Cluj-Napoca

Alissa era o fetiță zglobie și fericită, îi plăcea foarte mult să se joace, să exploreze, să meargă la grădiniță. Într-una din zile, educatoarea observă că fetița era tare tristă și o întrebă ce s-a întâmplat, dar ea tot tăcută era. La un moment dat veni încet spre doamna educatoare și cu ochii plini de lacrimi spuse: - Doamna, sunt supărată fiindcă cineva mi-a distrus grădina!

După mai multe discuții, educatoarea află că ea era tare pasionată de flori și de îngrijirea acestora. Educatoarea îi spuse: - Draga mea, nu fii tristă, am să te ajut să o repari!

Fetița se luminează la față și îi dădu o îmbrățișare, spunând: - Sunt atât de bucuroasă, fiindcă în acea grădină îmi găseam pacea!

Trecuseră câteva zile și educatoarea se ținu de cuvânt și o ajută pe Alissa, de atunci a fost din nou fericită și plină de entuziasm.

„Pace de la mic la mare pentru fiecare”

Cîmpean Philip Luiz

Pintea Ioana Alexandra

Grădinița cu Program Prelungit „Neghiniță”, Cluj-Napoca

A fost odată un băiețel mititel care venea zi de zi la grădiniță. Era atât de mititel încât chiar și ghiozdănelul cu pachetul îl ducea bunica lui..., dar nu înceta să vină deoarece îi plăcea tare mult. Avea prieteni, jucării, iar locul magic care era sala de grupă îl încânta atât de mult încât nu ar mai fi

plecat de acolo.

Dar într-o zi, bunica nu a mai putut să îl ajute din cauza unor probleme de sănătate, iar băiețelul era lăsat în fața grădiniței și de acolo trebuia să își ducă ghiozdanul singur. A încercat mititelul să îl tragă după el, însă tot nu reușea..., când deodată, aude un strigăt din spate !

-Ionuț , Ionuț , frumușel , care ai verde ghiozdănel! Așteaptă-mă, vreau să te ajut!

Dănuț era, colegul lui, fiind mai mare l-a ajutat să își ducă ghiozdănelul, promițându-i astfel, că va face acest lucru atâta timp cât va fi nevoie.

Scrisoare către prietenul meu ucrainian

Trif Daniel

prof. Ionac Liliana

Grădinița cu Program Prolungit "Lumea Piticilor" Dej

Dragă prietene,

am auzit zilele acestea vorbindu-se că țara ta, Ucraina, a intrat în război, că rușii s-au supărat pe voi. Este adevărat? Eu știu că războiul e numai în filme, în cărțile istorice și jocurile video. Am crezut că este pace peste tot pământul, că toată lumea e fericită, copiii mici merg la grădiniță, cei mari merg la școală, iar părinții merg la serviciu și că în vacanță copiii merg cu părinții la mare și la munte și se distrează...

Mami și tati sunt foarte triști când se uită la televizor și văd mame și copiii la graniță cum își părăsesc țara, pentru că nu mai au case și mâncare. Eu, dragă prietene, dacă locuința ta a fost distrusă de bombe te invit, cu drag, să vii la mine. O să împărțim jucăriile, chiar și cele preferate, și o să ne închipuim împreună că într-o zi, nu tare îndepărtată, totul va fi ca înainte, că soarele va străluci pe cerul fără nori, că păsărelele vor ciripi voioase în ale lor cuiburi, fluturii vor zbura fericiți din floare în floare pe câmpul verde crud, că toți oamenii de pe pământ își vor da mâna și vor striga tare într-un glas: "Este pace, suntem fericiți!,,

Cu mult drag, prietenul tău român.

Curcubeul păcii

Balog Bogdan

prof. Tămaș Mihaela Adriana

Grădinița cu Program Prolungit "Lumea Piticilor" Dej

E primăvară. Afară picăturile de ploaie udă pământul și iarba verde zâmbește din covorul mănos. Soarele se întrezărește printre nori și un imens curcubeu apare pe cer. Pare un pod al prieteniei dintre soare și ploaie întins peste tot pământul.

Dar ce se întâmplă? Culorile curcubeului se ceartă între ele. Oare ce o fi?

Deodată se aude vocea sobră a Albastrului din curcubeu:

- Încetați să vă certați și spuneți-mi de ce s-a iscat cearta voastră?
- Păi, eu zic, să nu mai întindem podul nostru peste pământ pentru că nu mai există oameni veseli, prietenoși. Nu vedeți cum se ceartă unii cu alții, cât de răi sunt cu toții?, răspunse prima, culoarea Roșie mai îndrăzneată.

Galbenul sfios încercă să strecoare câteva cuvinte, dar Violetul arțagos strigă:

- Și ce dacă oamenii se ceartă, noi suntem un curcubeu al cerului!

Portocaliul, o picătură de roșu și una de galben, ar vrea să țină partea surioarei sale, dar picătura

galbenă îl determină să fie blând și-nțelegător.

Atunci, Galbenul șopti:

- Curcubeul pe cer e armonie, e un legământ al prieteniei. Dacă vom răsări mereu, oamenii vor fi iarăși prieteni și nu se vor mai certa între ei.

Verdele crud sări în ajutorul frățiorului Galben:

- Eu zic, să nu ne mai certăm nici noi, ci să ne întindem arcul colorat într-un curcubeu al păcii. Oamenii vor zâmbi când vor vedea prietenia noastră, vor fi veseli când se vor uita spre cerul luminos și nu se vor mai dușmăni unii pe alții.

Culoarea Indigo acultă glasurile celorlalte culori și, mândru de faptul că e înțelept, aruncă stropi pe cer ce se împletiră în cuvântul PACE.

Porumbelul păcii

MOLDOVAN DENIS Grupa mare
Prof.: Meseșan Viorica, Carșă Andrada
Grădinița cu P.P. Paradisul Piticilor, Dej

Pacea, așa cum știm cu toții este cea mai importantă, iar Victor avea să știe și el importanța păcii din țara lui. Victor era un băiat de 5 ani care avea o surioară. Împreună cu părinții lor trăiau fericiți și liniștiți. Copiii mergeau la grădiniță iar părinții mergeau la lucru în fiecare zi dar când ajungeau acasă se jucau împreună cu copiii jocuri inventate de ei. Se bucurau de timpul petrecut împreună. Când ieșeau afară la joacă se întâlneau cu un porumbel alb, frumos care stătea și se uita la ei în timp ce se jucau. Uneori porumbelul aducea câte o crenguță cu frunze și o lăsa pe geamul apartamentului în care locuiau Victor și familia lui. Întotdeauna se bucurau copiii de aceste ramuri și le păstrau. Totul era frumos și liniștit până când într-o zi, la știri se auzea despre un război dintr-o țară vecină cu țara în care locuia el. Părinții erau îngrijorați iar copiii puneau întrebări despre tot ce se întâmplă și le era foarte greu să înțeleagă. Nu înțelegeau de ce se luptă oamenii între ei, de ce copiii și adulții trebuie să se ascundă să se adăpostească. Dimineața se uitau pe geam și au observat că porumbelul nu mai apare cu rămurica pe care o aducea de obicei. Își puneau întrebări și erau îngrijorați că porumbelul nu mai apare. Războiul continua, veștile erau destul de triste, toată familia era îngrijorată până când într-o zi porumbelul a revenit la geam cu rămurica. Victor era extrem de fericit văzând porumbelul, și și-a dat seama că nu a venit din cauză că nu mai era pace în lume. În scurt timp au aflat că s-a sfârșit războiul iar mai apoi în fiecare zi urmarea porumbelul care vestea pacea de fiecare dată când apărea. Copiii păstrau rămurelele și cu cât adunau mai multe cu atât erau mai fericiți. S-au împrietenit cu porumbelul și i-au făcut un cuib pe balconul apartamentului lor. Se jucau cu el și îl îngrijeau cu mare drag.

Hai deți să ne bucurăm de pacea din familiile noastre, de pacea din țara noastră și să o păstrăm în suflet cât mai mult timp!

Pacea în suflet de copil

LĂDAR ANDREI
Grupa Mijlocie C „Albinușelor”
Prof. Gavrea Lucia, Vaida Narcisa
Grădinița cu P. P. „PARADISUL PITICILOR” Dej

Într-o bună zi, Cristian și Andrei, prieteni și colegi de grupă s-au certat de la o jucărie. Era un tanc de jucărie, cu care voiau să se joace amândoi deodată.

Cristian, cu capul plecat, îi spuse lui Andrei:

- Eu vreau tancul, eu vreau să mă joc cu el! Eu vreau să îmi apăr țara de oamenii răi!
- De oamenii răi? întrebă Andrei. Cine sunt oamenii răi? Sunt oameni răi la noi în țară?
- Nu la noi în țară, dar am auzit că sunt oameni în alte țări care atunci când se supără pornesc război și noi folosim tancurile să ne apărăm de ei.
- Război? spuse mirat Andrei. Eu știu că la război multă lume suferă și este un lucru rău. Nu ar fi mai bine dacă s-ar înțelege bine toți oamenii?
- Ai dreptate! spuse Cristian, ridicându-și capul. Poate și noi am greșit când ne-am certat de la aceeași jucărie. Nu vrei mai bine să ne jucăm împreună cu ea? Nu vreau să fiu în război cu tine, ești prietenul meu!
- Ba da! Chiar vreau! Haide să facem pace!

Cei doi colegi și-au dat mâna în semn de pace și bună înțelegere, așa cum și-ar dori să fie în întreaga lume.

Și sufletul unui copil știe să prețuiască pacea!

Ce poate să fie mai frumos decât să existe pace pe pământ, pace între oameni, pace între popoare!

Pace și prietenie

CREMENE CARINA-GRUPA MARE

Prof.înv.preșcolar:Todorean Daniela

Prof.înv.preșcolar:Delia Mureșan

Grădinița cu P.P.Paradisul piticilor,Dej

A fost odată un băiat pe nume Ioan .Era un copil frumos și plin de viață ,îi păcea foarte mult să se joace ,dar din păcate nu avea parteneri de joacă ,el locuind împreună cu familia lui la margina pădurii .În fiecare zi ieșea afară să se joace și se gândea ce bine ar fi să vină cineva să se joace cu el.Într-o zi , spre sfârșitul toamnei , Ioan a ieșit afară să se joace ,iar la un moment dat pe umărul lui s-a așezat o rândunică tare frumoasă.Ioan când a văzut-o s-a bucurat foarte tare .A întrebat-o ce face ,cum se simte și dacă vrea să se joace cu el.Rândunica i-a răspuns că a trecut pe lângă casa lui și l-a văzut tare trist ,a vrut să afle de ce este supărat și dacă îl poate ajuta.

-Sunt trist,nu am cu cine să mă joc.Vrei să fii prietena mea?

-Ioan, mi-ar plăcea tare mult să mă joc cu tine ,dar din păcate eu trebuie să mă întorc în țările calde.Aici nu pot să rămân, pentru că o să vină iarna , este frig și nu o să rezist,dar pot să fiu prietena ta și îți promit că o să mă întorc în primăvară să ne jucăm împreună.

- O să te întorci pentru mine,să ne jucăm împreună?Ce fericit sunt!O să te aștept!

Zilele trec, iar Ioan se gândea la ziua când o să se întâlnească cu rândunica și o să se joace împreună.Iarna a trecut ,razele soarelui sunt mai puternice ,pădurea înverzește ,primăvara și-a făcut apariția.Într-una din zile, fiind o zi frumoasă de primăvară ,Ioan a ieșit afară să vadă dacă nu s-a întors rândunica prietena lui.Din depărtare se aude un ciripit,era rândunica prietena lui Ioan.

-Te-ai întors?Ce fericit sunt!

-Da,m-am întors și nu sunt singură.Pe drumul spre casă m-am înălțat cu multe păsări din diferite țări ,le-am spus despre prietenia noastră și și-au dorit și ele să fie prietenele tale ,chiar dacă sunt din alte țări.

-Ce frumos să ai prieteni,îți mulțumesc prietena mea dragă,sunt cel mai fericit,acum am mulți prieteni și chiar din alte țări.

Ioan a fost foarte fericit ,viața lui s-a schimbat ,în fiecare zi era înconjurat de prietenii lui .Indiferent din ce colț al lumii ai fi prietenia este unică și plină de frumusețe

„Cartea magică”

Autori: Lonean Luca

Călugăr Ema

Ortelecan Alex

Educatoare îndrumătoare: Chira Denisa

Todoran Gianina

Au fost odată, demult, două regate învecinate. Regii lor erau cei mai buni prieteni. Se întâlneau de multe ori și se jucau împreună. Pentru că era pace între regate, era prosperitate și oamenii erau tare fericiți că aveau de toate. Asta până când într-o zi de iarnă, la granița dintre cele două regate, s-a descoperit ceva: ceva ce fiecare rege dorea să aibă numai pentru el, și anume o carte magică.

Cartea era magică deoarece atunci când se deschidea ieșea un duh care putea îndeplini 4 dorințe. Fiecare rege își dorea să aibă multă putere, să aibă un regat plin de bogății. Inima regilor s-a umplut de ură și răutate și au uitat câte de buni prieteni erau înainte. Cei doi regi s-au certat, iar popoarele celor două regate au avut de suferit. Oamenii nu au mai avut ingrediente pentru mâncare, apă, case frumoase, haine. Cearta dintre cei doi regi a ținut multe zile și multe luni, iar mulți oameni au plecat în alte regate unde era mai bine pentru ei.

Dar într-o zi, la început de primăvară, situația celor două regate avea să se schimbe datorită unui băiețel de 10 ani, pe nume Bogdan, care trăia în regat doar cu papagalul său. Și Bogdan a avut de suferit din cauza certei dintre cele două regate. El a rămas fără prieteni, deoarece au plecat într-un alt regat, nu mai avea școală unde să meargă să învețe lucruri noi, și cel mai mult, îi lipseau cărțile pline de povești. În fiecare seară, de când a început cearta dintre cele două regate, Bogdan se ruga la Dumnezeu să se împace regatele, să vină înapoi prietenii săi și să nu mai fie singur. Papagalul său era și el trist, deoarece Bogdan era trist. Așa că, papagalul s-a hotărât să plece într-o misiune specială: să caute cartea magică pentru care regatele se certau.

După multe căutări, papagalul a găsit cartea, care era ascunsă în zăpada care încă nu se topise și a dus-o la Bogdan. Bogdan și-a pus 4 dorințe: să nu mai fie ceartă, să se întoarcă oamenii înapoi în regat, să aibă înghețată oricând voia el, iar cartea magică să se transforme într-un copac magic care să îndeplinească oamenilor dorințe.

Astfel, cele două regate s-au împăcat, iar totul a revenit la normal.

: „Pacea din Naturalia”

Autori: Șerban Victor

Educatoare îndrumătoare: Oltean Iulia-Andrea

Mureșan Cristina Ștefania

Darius era un băiat de 13 ani căruia îi plăcea să se joace, să meargă la școală și să mănânce paste cu

sos roșu. El locuia în țara Naturalia. Această țară seamăna mult cu România. Avea munți, dealuri și o mare. Dar oamenii erau diferiți. Fiecare locuitor al țării iubea natura. Țara lor era foarte pașnică. Toți trăiau, lucrau, mergeau la grădiniță și dormeau în pace.

Până într-o zi. 24 februarie a fost ziua în care Regatul Statuilor a atacat. Regele Regatului, un om mic care purta tot timpul o pălărie roșie, a venit la ei pe un cal și avea un pistol în mână. Când a apăsător pe trăgaci, o lumină galbenă a ieșit din pistol și a transformat toți locuitorii țării Naturalia în statui! Pe toți în afară de Darius. Nimeni nu știe cum, dar el a scăpat. Când a văzut că toți prietenii lui au fost transformați în statui a început să plângă. Era foarte trist. Dar asta l-a motivat să acționeze. A vorbit cu prietena lui, pasărea Daisy și aceasta l-a dus, în zbor, până la Regele Regatului.

- Cine ești și ce cauți aici? a întrebat regele.

Darius a început să îi povestească regelui despre cât de trist se simte din cauza lui și să îi ceară să îi transforme pe toți înapoi. Regele a fost impresionat de discursul lui Darius, chiar s-a simțit vinovat pentru ce a făcut.

- Îmi pare rău! Mă simțeam foarte singur și trist și am vrut să îi fac și pe ceilalți să se simtă la fel. Dar te voi ajuta să îi aducem înapoi. Pentru asta trebuie să rezolvi corect următoarea ghicitoare: „Ziua se mărește, Zăpada se topește, Grădina a-nverzit, Ce anotimp a sosit?”

Băiatul a răspuns corect și chiar în acea secundă toți prietenii lui s-au transformat înapoi în oameni. Darius a fost foarte fericit. Toată lumea s-a adunat în jurul lui să îi mulțumească pentru ce a făcut. Apoi, și-a dat seama că nu îl poate lăsa așa pe Regele Regatului, trebuia să îl ajute și i-a venit o idee. I-a dat o invitație specială să petreacă o săptămână în țara Naturalia unde va învăța cum să fie calm, să iubească natura și să vadă ce frumos este să trăiești într-o țară liniștită și pașnică.

Din ziua aceea, Regatul Statuilor a devenit și el un loc pașnic. Nimeni nu se mai certa, nu mai erau lupte și oamenii erau liniștiți.

Suntem unici și frumoși

Autor: Șoptorean Bianca

Prof. Înv. Preșc: Pop Loredana-Adina

Prof. Înv. Preșc: Stana Daniela-Maria

Grădinița cu P.P. "Degețica", Cluj-Napoca

Într-o dimineață de vară, mai mulți copilași se jucau în parcul din apropierea blocului. Băieții se jucau cu mașinuțele, fetele cu păpușile pe o pătură, alți copii se dădeau pe tobogan, pe hintă, se învăteau pe căluți și multe alte jocuri care îi făceau fericiți.

Dintr-o dată a început să se audă o muzică minunată și veselă. În acel moment, toți copiii au început să danseze și să râdă zgomotos. Era mare veselie în parc și toți copiii se înțelegeau de minune, deoarece erau vecini sau colegi de grădiniță.

La un moment dat, copiii s-au prins de mânuțe și au format un cerc mare, dansând cu toții împreună. Tocmai atunci, au sosit în parc niște copii necunoscuți. O fetiță cu pielea mai galbenă și ochii alungiți și un băiețel cu pielea neagră. Aceștia erau veseli și prietenoși. Au dorit să danseze și ei împreună cu ceilalți copii. Însă când au vrut să intre în horă, copiii nu i-au lăsat. Cei doi copilași s-au întristat, însă s-au prins doar ei de mânuțe și au început să danseze împreună. Se distrau de minune și râdeau atât de tare, încât se auzeau în tot parcul.

În acel moment, mulțimea de copiii s-au uitat la ei și au realizat că nu sunt atât de diferiți față de ei.

Le-a părut rău pentru ceea ce au făcut și s-au dus unul câte unul și s-au alăturat celor doi copii nou veniți.

Toată ziua copiii au dansat și s-au jucat împreună, descoperind multe lucruri noi despre cei doi copilași. De asemenea au realizat faptul că nu contează înfățișarea pentru a fi prieteni. Tot ceea ce contează este bunătatea și veselia de care au parte împreună, iar faptul ca nu sunt toți la fel, nu îi împiedică să fie prieteni.

Când a venit seara, copilașii s-au despărțit și au plecat acasă împreună cu părinții lor. Bineînțeles, s-au înțeles să se revadă din nou a doua zi pentru a se juca cu toții împreună.

Mergând spre casa, cu ajutorul părinților, fiecare copil a înțeles ca suntem cu toții diferiți, dar acest lucru ne face unici, iar dacă nu ne judecăm după aparențe putem fi mult mai fericiți împreună, iar fericirea ne transformă în copii și oameni frumoși.

Dacă aș fi...

Papp Jakab Dominic
Prof. Înv. Preșc: Morar Cristina
Prof. Înv. Preșc: Focșan Mădălina Silvia
Grădinița cu P.P. "Degețica", Cluj-Napoca

Era o zi frumoasă de primăvară, dar totuși încă destul de rece pentru a ne juca afară mai mult timp. Era așa cum spune mama: un soare cu dinți. Acasă la noi, eu și cu frațiorii mei ne jucam cuminiți, cu toate jucăriile pe care le aveam. Mama ne pregătea la bucătărie mâncarea preferată, și asculta televizorul.

Deodată s-au auzit niște zgomote imense de la televizor, mama s-a oprit și a început să plângă. Am întrebat-o care este motivul pentru care plânge, iar mama ne-a spus că într-o țară nu prea îndepărtată de noi, copiii de acolo nu se mai pot juca așa cum o facem noi, și că sunt nevoiți ca împreună cu părinții lor să plece în alte țări.

Ne-a explicat ceva despre un război, iar mai apoi noi am văzut imagini cu copii care plângeau și erau speriați, fie pentru că nu aveau hăinuțe, fie pentru că le lipseau jucăriile lor. Atunci eu și cu frațiorii mei, ajutați de mama noastră, am hotărât să adunăm din jucăriile noastre și din hănuțe și să le dăm aceluia copil care era foarte trist.

Noi credeam că dacă vom face asta zâmbetul copiilor va reveni pe fața lor. Au trecut câteva zile și atât eu cât și frații mei am înțeles, că toate acestea se întâmplă din cauza unor oameni mari, care conduc o țară și care din răutate au început să se certe și nu se pot împăca.

Dacă aș fi un om mare, sau un conducător al vreunei țări aș interzice cearta între oamenii mari, pentru ca, copiii să nu mai fie triști.

Dacă aș fi un om mare aș scrie o lege prin care toate țările să fie prietene !

Dacă aș fi un porumbel aș zbura peste tot și aș împărtăși fericire!

Dacă aș fi un avion aș întinde peste tot doar veselie și multe zâmbete colorate!

Copiii bucuroși în pace

Hosu Tudor
Prof. Înv. Preșc: Beian Diana
Prof. Înv. Preșc: Blăjan Mihaela
Grădinița cu P.P. "Degețica", Cluj-Napoca

A fost odată ca niciodată, doi copii care se numeau Andreea și Alex.

Ei erau vecini de bloc și se jucau mereu împreună, însă de această dată se certau în fața blocului pentru că nu vroiau să împartă o jucărie. Alex a ridicat mâna sus cu jucăria, iar Andreea nu putea să o ia.

Un alt băiat, Ștefan, a venit la ei și i-a întrebat:

-Ce s-a întâmplat? De ce vă certați?

-Alex nu îmi dă jucăria! spuse Andreea supărată.

-Nu vreau să ți-o dau! strigă Alex.

Ștefan încearcă să-i împace și spune:

-Alex, ai putea să împarți jucăria, să te joci cinci minute tu cu jucăria, iar apoi să i-o dai Andreei să se joace cinci minute. Sau ați putea să vă jucați împreună, să dați jucăria de la unul la altul, ar fi foarte frumos.

Ștefan a adus jucării de la el de acasă și le-a propus să se joace împreună cu jucăriile lui.

Ca să nu mai fie supărată Andreea, Ștefan i-a zis lui Alex să îi ceară iertare pentru că nu a vrut să împartă jucăria cu ea și din această cauză s-a supărat. Astfel, Andreea l-a iertat și s-au împăcat și s-au jucat împreună.

Cei trei prieteni se jucau frumos împreună. Ceilalți copii din parcul blocului i-au văzut și au venit la ei să se joace cu toții împreună.

Atunci toți copiii au fost fericiți și s-au jucat în pace, fără să se mai certe. Și toți au trăit în pace până la adânci bătrâneți.

CULORI PENTRU PACE

Botis Irina, grupa mare
Indrumator: Alina Buzgau

A sosit ziua marii intalniri a planetelor din Sistemul Solar!

Soarele, locul de intalnire, era foarte bucuros sa primeasca pentru prima data planetele si planetele pitice.

Au inceput sa soseasca planetele : Mercur, Venus, Terra, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun si planetele pitice: Pluto, Ceres, Haumea, Makemake si Eris.

Mai intai a venit Mercur, cald, vesel, bucuros, iar Soarele a preluat minunatia lui de culoare, verde stralucitor.

A urmat Venus, o planeta cu o inima mare, si foarte fierbinte, si a vrut sa coloreze Soarele in culoarea ei, roz deschis, stralucitor.

- Mercur, vrei sa impartim Soarele in doua? O parte sa aiba culoarea ta si o parte culoarea mea? a zis Venus
- Buna idee! A zis Mercur, sa ii lasam si o parte galbena, sa stie celelalte planete ca aici e Soarele, locul de intalnire! !

Au venit una cate una si celelalte planete asteptate la intalnire. In final, Soarele a devenit multicolor, fiecare dintre planete daruind cate o raza din culoarea ei Soarelui.

Terra a adus putin albastru, Marte a adus rosu, Jupiter violet, Saturn turcoaz, Uranus magenta, Neptun alb. Planetele au facut o hora in jurul Soarelui , era o fericire de nedescris, Pace si Prietenie in Univers. Pentru prima data, spatiul cosmic a devenit luminos si multicolor.

Pacea si Prietenia au luminat Cosmosul!

In timp ce totul era atat de frumos, Planetele si Soarele se simteau atat de bine impreuna, in Pace si Prietenie, dintr- o data au vazut o umbra si au simtit un vant puternic care se apropia de ei. Erau planetele

pitice care veneau sa lupte, separate ca ele nu sunt considerate planete.

- Vrem si noi sa fim planete! Chiar daca nu avem atata putere ca sa inghitim un asteroid, de ce noi sa fim pitice? Am venit pregatite sa luptam! Sunteti gata de razboi, voi Planete luminoase si tu, Soare?

Planetele pitice erau pline de ura, nemulumite. Ele aveau toate culori inchise, neluminoase, nuante de gri si negru.

Cand le-au vazut ca vin, ca un nor negru, planetele luminoase nu s-au speriat. Au inteles ca, daca vor sa mentina lumina colorata in Univers, trebuie sa lumineze si mai tare, si sa coloreze si sa lumineze si planetele pitice. Astfel ca au deschis cercul, chemandu-le si pe ele in hora.

- Haideti si voi, planete nervoase in Hora noastra! Doar asa putem lumina! E loc pentru fiecare aici! Nu e nevoie de razboi! Universul e destul de mare, fiecare avem locul nostru, fiecare suntem unice. Nici noi nu putem fi planete pitice, nici noi nu putem fi Soare! Haideti sa ne bucuram impreuna ca ne-am intalnit.

Planetele pitice s-au uitat una la alta, minunandu-se de combinatia de culori stralucitoare din jurul lor. Sau prins si ele in hora.

Si atunci ceva minunat s-a intamplat.

Au devenit si planetele pitice luminoase si multicolore !

Cand s-au vazut au ramas uimite. Le-a placut foarte mult noua lor infatisare.

-Multumim Planetelor ca ne-ati primit in hora voastra! Aceasta e Hora Pacii! O hora multicolora si luminoasa! Impreuna am reusit sa luminam Universul!

- Ce treaba minunata!

Cine a privit in acea noapte cerul, a observat ca negrul noptii a devenit multicolor si o lumina puternica a facut din noapte zi. Era Hora Pacii din Univers.

Pacea lui Bogdan

Pacea lui Bogdan

Pădurean Bogdan
profesor, Cîmpian Ana Doina
Grădinița cu Program Prelungit „Floare de Iris”, Cluj-Napoca

Bogdan este un băiețel de 5 ani, cu părul cârlionțat, mereu pus pe șotii, dar receptiv la ce i se spune. Într-o zi, mama lui îl vede singur în curte puțin mai agitat decât de obicei, căutând ceva în garaj. De obicei e ora la care Andrei, prietenul lui și copilul vecinilor, vine în vizită la Bogdan și se joacă împreună. Surprinzător este faptul că azi nu a venit.

- Bogdan, ce cauți în garaj? întrebă mama sa.
- Îmi pregătesc cetatea, sunt în război cu Andrei! răspunde Bogdan.
- În război? Dar de ce?
- Așa vreau eu! răspunde Bogdan supărat.
- Dar ce este acela un război? întrebă mama, oarecum surprinsă de răspunsul băiatului.
- Este atunci când nu mă mai joc cu Andrei, când este inamicul meu!

Mama îl ia de mână, se așază împreună pe leagănul din curte și îi spune:

- Bogdan, războiul este mult mai mult decât ceea ce îți imaginezi tu, sau decât „așa vreau eu”. În război copiii nu se mai pot juca, nu mai merg la grădiniță, nu pot ieși

la plimbare, la o prăjitură sau la teatrul de păpuși. În război se îmbolnăvesc mulți copii și părinți.

- Mami, nu îmi mai place războiul! spune Bogdan destul de îngândurat.
- Eram sigură, dragul meu, pacea este mult mai frumoasă!
- Pacea? Dar ce este pacea? întrebă băiatul surprins.
- Pacea este cel mai bun și mai frumos lucru de pe pământ! Este atunci când putem să ne bucurăm de tot ce avem, să ne jucăm cu prietenii noștri, să mergem la grădiniță sau în vizită la bunici.
- Andrei, vreau pace, să facem pace! strigă Bogdan alergând spre curtea vecină.

Pacea în suflet de copil

Alex Precup

Profesor, Iga Corina

Grădinița cu Program Prelungit „Floare de Iris”, Cluj-Napoca

Într-o zi frumoasă de toamnă, Matei, un băiețel de 5 ani a ieșit afară împreună cu mama sa, dar și cu prietenul său cel mai bun, Mihai. Aceștia își doreau foarte mult să ajungă în parcul de distracții, pentru a se bucura de toate atracțiile acestuia. Mama însă, le-a amintit regulile stabilite de acasă și anume faptul că nu au voie să se îndepărteze de ea, indiferent de motiv.

Au ajuns în parcul plin de copii, iar datorită faptului că erau foarte captați de toate luminile și sunete mașinuțelor de la sol, cei doi prieteni au luat-o la fugă pentru a ajunge primii, ne mai având răbdare și uitând de sfaturile mamei.

În depărtare, însă au zărit un carusel fascinant, care i-au făcut să se răzgândească și să uite de mașinuțe. Ei își doreau ca și râsetele lor să răsune împreună cu a celorlalți copii aflați în carusel. Ajunși acolo, au constatat că nu au biletul potrivit, cel din mâna lor fiind cumpărat de mama pentru mașinuțe. Matei s-a întors speriat căutându-și mama cu privirea și observând că aceasta lipsește de lângă ei, moment în care a început să plângă și să strige după ajutor. Mihai la fel de speriat ca și prietenul său, a izbucnit în plâns sesizând faptul că s-au pierdut în aglomerație mare a parcului. Însă o altă mămică, care se afla la rând le-a sărit în ajutor, încercând să-i liniștească și promițându-le că o să o găsească împreună pe mama lui Matei.

-Unde e mămică mea, întrebă Matei cu lacrimi în ochi?

-Nu-ți face griji, mămică ta îți va auzi de îndată numele anunțat la microfon și va veni înspre noi.

Ajunși cu toții la centrul de informații, paznicul a anunțat că mămică lui Matei e rugată să se prezinte la fața locului, lucru care s-a și întâmplat în decurs de câteva minute.

Speriată și plină de griji, mămică s-a bucurat enorm de revederea celor doi băieți, strângându-i tare la pieptul său.

Din acel moment, Matei i-a promis mămicii că niciodată nu se va mai repeta această greșeală și că o să țină cont mereu de sfaturile ei. Clipele de neliniște prin care aceștia au trecut, i-a determinat pe cei doi copii să fie conștienți de importanța siguranței, a păcii și a sentimentului de liniște oferit de prezența mamei.

Pacea e cea mai bună

Darian Tămaș

Profesor, Codruța Vidican- Manci

Grădinița cu P.P.Floare de IRIS, Cluj- Napoca

Darian și Ana sunt colegi de grădiniță . Amândoi sunt în grupa mijlocie. Cei doi se joacă foarte mult împreună. Preferă să construiască cu piesele Lego. Realizează clădiri interesante.

Darian preferă compania Anei, deoarece aceasta îi dă mereu dreptate, îl ascultă și pune în aplicare ideile bune ale acestuia. Într-o zi Darian a început un nou proiect și nu a vrut ajutorul colegei lui. Era un proiect mareț: un bloc cu 10 etaje. Ana a privit cu atenție construcția prietenul ei și a început și ea proiectul ei: un parc pentru blocul mareț. Piesele băiatului s-au epuizat foarte repede.

- Ana îmi dai, te rog, o piesă de la tine?
- Nu pot să îți dau. Îmi trebuie să termin parcul.
- Te rog, Ana...
- Ai răbdare să termin toboganul !

Darian, furios, i-a smuls din mână jucăria Anei. Fetița a început să plângă.

- Ana, ți-am spus *te rog!*, trebuia să mi-o dai !
- Dar aveam nevoie de ea, spuse Ana printre lacrimi.
- Ești o plângăcioasă! Nu mă mai joc cu tine! Niciodată! Și dintr-o mișcare îi distruse construcția Anei.

Colegii de grupă au anunțat-o pe doamna educatoare de cele întâmplate. Unii îi țineau partea Anei, alții lui Darian.

Doamna educatoare încearcă sa deslușească conflictul ascultând varianta Anei și apoi a lui Darian.

- Dragi copii am asistat la un conflict . Oare cum putem să îl soluționăm? Ce părere aveți?
- Sa facem PACE! Spuse hotărâtă ,Maria.
- Dar ce este PACEA? Întreabă doamna educatoare.

Copiii au dat câteva răspunsuri:

Pacea este atunci când sunt singură și mă pot juca; ...când dorm și este liniște;...când te joci cu jucăriile tale și nu te deranjează nimeni; ...când nu e război;... când nu te cerți cu cineva...; pacea este un sentiment pe care îl simți când te joci în liniște cu prietenii tăi și împarți jucăriile fără să te cerți; ... este un sentiment bun din tine; PACEA ESTE IUBIRE !

Auzind toate acestea, Darian se apropie de Ana și îi spuse:

-Ana, îmi pare rău că ți-am stricat construcția și ți-am vorbit urât! Te rog să mă ierți ! sunt prietenul tău și aș vrea să ne mai jucăm împreună și cred că PACEA E CEA MAI BUNĂ!

PRĂJITURĂ CU AROMĂ DE...PACE

**Maria Cuciureanu, gr.mare Norișori,
educatoare coord. Bodea Marinela/
Pop Cătălina,
Grădinița cu P.P Florești, Cluj.**

Este seară. Din dormitor, se aude vocea Mariei:

-Mami, mi-e poftă de ceva dulce! As mânca o prăjitură! De mult nu am mai gătit împreună! Putem să facem ceva bun? Te rooog! Putem?- continuă vocea și privirea de nerefuzat a fetei.

- E o idee grozavă! Parcă și eu aș mânca ceva bun. Hm, ce zici de clătite?

- Nu, eu am o idee mai bună! Ce zici mami sa facem o prăjitură cu aromă de ...PACE?

-Prajitură cu gust de pace? Nu am mâncat niciodată o astfel de prăjitură! Tu ai mâncat? Ce gust o fi având? Și ce înțelegi tu prin pace? De unde cunoști acest cuvânt?

- Astăzi la grădi, am discutat despre pace. Și în timp ce doamna educatoare ne-a citit o poveste despre Pacea în lume, mă gândeam că ar trebui să se inventeze o prăjitură, cu arome și creme delicioase, o prăjitură cu gust bun de ...PACE. Asa că în seara aceasta gătim o altfel de prăjitură. Ești pregătită, mami? -spuse Maria, în timp ce își sufleca mânecuțele și își aranja șorțulețul de gătit.
- Sunt! -completă mami curioasă. Și cum te pot ajuta? De ce ai nevoie în prepararea acesteia?
- Pentru început am nevoie de un bol mare. În el voi așeza pe rând ingredientele care vor face prăjitura noastră aromată, adaugă fetița, în timp ce scotea din buzunarul rochiței un bilețel. Aici era! Suuper! Acum te rog mami, să-mi dai o cană. O vom umple cu...liniște. Liniștea aceasta va face prajitura noastră...pufoasă!
- Am înțeles. Cred că este ingredientul cel mai important! Sau mă înșel?
- Toate sunt importante, mami! În prajitura aceasta, secretul este să le adaugi în ordinea din rețetă și să respecti cantitățile. Acum aș avea nevoie de o jumătate de cană de iubire. O vom adăuga peste liniște și voi amesteca ușor, fără să se facă cocoloașe. Peste trebuie să punem o lingură rasă de stare de bine și o linguriță de bunătate. Iar dacă nu avem bunătate la îndemână, putem pune și bucurie, știi mami? Tot o linguriță, completă Maria, cu ochii mari cât zarea. Și cel mai important: trebuie să mai adăugăm un praf de siguranță și cu asta putem pune prăjitura la cuptor. Să nu uităm să pregătim cuptorul, la temperatura potrivită si...gata! Prăjitura noastră va fi gata cât ai spune...PACE!
- Nu știu de ce, dar cred că voi mânâncă singură o jumătate din tavă. Fără să aștept să se răcească! Așa poftă mi-ai făcut! -continuă mămica, mândră de fetița ei.

REGATUL PĂCII

**Pandrea Carina, gr.mare Norișori,
Educatore, Bodea Marinela/
Pop Cătălina,
Grădinița cu P.P Florești, Cluj.**

A fost odată ca niciodată, un rege și o regină. Pe rege îl chema Pace, iar pe regină Liniște. Ei aveau trei fii. Pe fiul cel mare îl chema Bucurie, pe fiul cel mijlociu îl chema Iubire, iar pe fiul cel mic îl chema Armonie.

Regele era bătrân și bolnav, așa că într-o zi, a plecat să locuiască printre îngerași.

După moartea regelui, cei trei fii ai săi au început să se certe și să concureze pentru a vedea cine e cel mai demn pentru a fi rege în locul tatălui lor.

Oamenii nu mai aveau un conducător, astfel că în întreg regatul se instalase neliniștea, tristețea și ura.”

Într-o noapte, în timp ce cei trei frați dormeau, le-a apărut în vis un porumbel cu o crenguță în cioc, care le-a spus:

“Eu sunt porumbelul păcii. Aduceți-vă aminte de numele voastre, trăiți în bucurie, iubire, armonie și atât timp cât veți lucra împreună, în tot regatul va fi pace și liniște”.

A doua zi, când s-au trezit dimineata, au povestit despre visul lor și au promis că de acum înainte să trăiască ghidați de numele lor.

Astfel, în regat a fost din nou pace și liniște!

CURCUBEU PENTRU PACE

**Roșca Alexandra- gr.mare Norișori,
Educatoare, Bodea Marinela/
Pop Cătălina,
Grădinița cu P.P Florești, Cluj .**

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, un ținut îndepărtat care se numea Ținutul Cerului și care era împărțit în două regate: Regatul Norilor și Regatul Soarelui.

Ambele regate erau locuite de ființe magice, zâne, unicorni, spiriduși și vrăjitoare bune. Regatul Norilor se lăuda că el este cel mai important din ținut, deoarece oferă pământurilor Ploaie. Însă, Regatul Soarelui se lăuda că el este cel mai important din Ținutul Cerului, deoarece Soarele le oferă oamenilor de pe pământ căldură. Așa că cele două regate au început un război fără de sfârșit.

Într-o zi, cei doi regi - Regele Nor și Regele Soare – au hotărât să coboare pe pământ pentru a întreba oamenii, plantele și animalele care dintre ei este mai important.

Prima dată au întrebat căprioarele, iar ele au răspuns:

-Noi adorăm căldura Soarelui pentru că ne încălzește, dar adorăm și Ploaia pentru că ne dă apă.

Mergând mai departe au întrebat copacii, iar aceștia le-au răspuns:

-Noi iubim căldura Soarelui, dar iubim și Ploaia pentru că atunci când eram doar niște semințe mici ea ne-a udat, ajutându-ne să creștem până în înaltul Cerului.

În calea lor au întâlnit și niște copii pe care i-au întrebat:

-Dragi copilași, ce iubiți mai mult: Ploaia sau Soarele? Aceștia au răspuns:

-Iubim Soarele pentru că ne încălzește cu razele lui blânde, însă ne place tare mult când plouă, deoarece adorăm să alergăm prin Ploaie și să sărim în bălți.

Gândindu-se la răspunsurile primite de la căprioare, de la copaci și de la copii, cei doi regi și-au dat seama că poartă un război fără sens, deoarece atât Ploaia, cât și Soarele sunt la fel de importante pentru Pământ.

S-au întors în Ținutul Cerului și au hotărât să facă pace. Pentru a sărbători încheierea războiului s-au gândit să-i căsătorească pe copiii lor care se iubeau de multă vreme, dar care erau separați și triști din cauza urii dintre cele două Regate.

Prințesa Nor s-a măritat cu Prințul Soare și a apărut un curcubeu minunat pe cer care simboliza legământul dintre Ploaie și Soare.

Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, iar eu am încălecat pe-o șarpe și v-am spus povestea așa.

Lenore și pacea

prof. învăț. Diana Băgăcian
David Tudoran
Grădinița PN Corușu

Lenore este o fetiță de 6 ani. Ea este colega noastră *specială*. De ce spunem *specială*? Pentru că este *darul nostru* primit când nici nu ne așteptam. Ea a venit în grupa noastră acum un an și jumătate, tocmai din Siria.

Lenore era un copil vesel, asemeni nouă, care trăia în Siria alături de părinții ei și de cei doi frați mai mari. Totul până într-o zi când bombe au început să cadă peste localitatea lor. Atunci, în câteva săptămâni, și-a pierdut tatăl și pe fratele cel mare. Tot atunci și-a pierdut și zâmbetul și veselia. Într-una dintre zile, mama ei a decis că este momentul să părăsească Siria, în căutarea unui loc în care să trăiască în pace. Așa

Lenore alături de mama și fratele ei au ajuns în România. Oameni cu suflet bun i-au ajutat, le-au oferit o casă. Fratele ei a fost înscris la școală, iar Lenore a ajuns la grădinița noastră. Începea o nouă viață, una în care învăța din nou să se bucure de tot, să nu îi mai fie teamă. Învăța că fiecare zi poate fi veselă, poate să fie plină de culoare din nou, de zâmbete, de fericire. Lenore descoperea că liniștea fiecărei zile înseamnă PACE.

Acum Lenore și-a regăsit copilăria, cântă și se joacă cu noi, zburdă și e cea mai bună prietenă a noastră!

Lenore, al cărei nume înseamnă *Dumnezeu este lumina mea*, a primit șansa la o nouă viață, la o viață în PACE!

PACEA ÎN SUFLET DE COPIL-PICNIC CU PACE

Prof. Înv.Preșcolar:
Birta Rebeca Mihaela
Grădinița Cu P.P Baciu, Structura Blocuri
Grupa Mijlocie-Albinuțelor

Au fost odată ca niciodată patru copilași care erau cei mai buni prieteni: Medeea, Eduard, Ștefania și Tudor.

Lângă grădiniță aveau o pădure verde și frumoasă. Ca să ajungă la pădure trebuiau să urce un mic deal cu floricele de toate culorile.

Într-o zi au hotărât să urce pe deal și să facă un mic picnic. În drumul lor spre picnic, fetele culegeau floricele din care făceau coroane, iar băieții fugeau și încercau să prindă fluturași colorați.

Ajunși la locul de picnic au văzut un copilaș în scaun cu roțile care nu avea pe nimeni cu cine se juca. Eduard care era mai curajos l-a întrebat:

-Vrei să te joci cu noi? Cum te cheamă?

Băiețelul a răspuns că ar vrea și că îl chema Clark.

Astfel copilașii au început să se joace cu mingea de la unul la celălalt, au întins apoi pătura de picnic și masa, au împărțit sanvișuri și prăjiturile și cu noul lor prieten, dar deodată au auzit tunete în depărtare...

Se apropia o furtună puternică, copilașii nu au realizat acest lucru decât când vântul și ploaia i-au împresurat. Au început să alerge spre o casuță din apropiere unde locuiau doi bunici care adesea le-au dat fructe din livadă și le povesteau multe lucruri interesante.

În timp ce alergau Ștefania s-a uitat în urmă și a observat că prietenul lor, Clark s-a împotmolit cu, căruciorul într-o baltă și nu mai putea înainta. Au alergat cu toții și l-au eliberat din acea baltă reușind să ajungă la timp la casuța bunicilor înainte ca un trăsnet puternic să le asurzească urechile.

În timp ce stăteau sub acoperiș privind la picurii de ploaie și curcubeul recent format râdeau cu fețe inocente și licăriri de cristal în ochi. Aceasta este bucuria și pace în sufletul copiilor!

În mijlocul furtunii să salvezi un prieten, să uiți repede că a fost o furtună și să te bucuri de natură și de curcubeul apărut ca o lumină inefabilă peste acești copii.

Pace în suflet de copil

Lazăr Marc
Prof. Soporan Raluca

Grădinița cu P.P. Bambi

A fost odată ca-n povești, un mic copilaș pe nume Marc. Dis de dimineată s-a trezit, s-a spălat, s-a îmbrăcat și repede a mâncat. De ce repede? poate vă întrebați. Fiindcă jucăriile îl așteptau, chiar le auzea cum îl strigau: Lego-ul, mașinuțele, trenulețul cu multe vagoane și multe altele stau toate aliniate, parcă invitându-l la joacă.

Marc, în tot acest timp cât se juca, era cel mai fericit și liniștit copil din lume. Își imagina diverse scenarii și acțiuni ale jucăriilor, povestind cu ele și mișcându-se în sus și în jos, el fiind regizorul întregii scene.

Nimeni și nimic din jurul său nu-l putea deranja, nici mașinile de pe stradă, nici zgomotele din casă nu contează, fiindcă în sufletele lui era acum o pace și o liniște nemărginită, de copil fericit.

Pacea în suflet de copil

Mateoc Noah
Prof. Soporan Raluca
Grădinița cu P.P. Bambi

A fost odată un copilaș ce avea de toate și nu-l mulțumea nimic. Acesta obișnuia să primească zilnic câte o jucărie/ o surpriză sau mai multe. Acest lucru îl făcea să nu mai fie fericit și mulțumit de nimic ce primea.

În sufletul său era o luptă ce nu și-o explica nici el și nici părinții lui, până într-o zi când la locul de joacă din parc a venit un copilaș îmbrăcat mai sărăcăcios. Sărmanul baietelel a îndrăznit să-l întrebe dacă se poate juca și el cu jucăriile lui deoarece el nu are jucării. În acel moment prima reacție i-a fost una de furie și i-a dat o jucărie ce nu era tocmai bună.

Copilașul fără jucării a început să-l îmbrățișeze și să-i mulțumească pentru jucăria primită, spunând că este prima sa jucărie.

Din păcate baietelelul cel mofturos a trebuit să plece acasă dar întreaga zi s-a gândit la noul său prieten care a fost atât de fericit pentru un lucru căruia el nu i-a dat nicio valoare.

Înainte de culcare a pregătit o plasă mare de jucării și și-a promis că în ziua următoare va merge iar în parc să-i dea noului său prieten jucăriile noi și frumoase selectate pentru el.

În ziua următoare când i-a dat cadoul pregătit cu drag și multă emoție și i-a văzut pe chip bucuria imensă, copilului mofturos i-a revenit lumina pe chip și pacea în suflet.

El tocmai ce a realizat că dăruind celor ce au nevoie aduci multă fericire!

Copilașii fericiți în vacanță

Bidian Ana
Prof. Dolghi Andreea Elena
Prof. Ienciu Rebeca
Grădinița cu P.P. Bambi

În timpul vacanței de vară, Vania și Tania se bucurau de căsuța de la munte. Acolo era mult soare și fluturașii zburau pe cer.

În fiecare dimineată după ce se trezeau, se spălau pe față și făceau gimnastica de dimineată. Mai

apoi mâncau la micul dejun ovăz cu lapte și sirop de arțar. După acestea erau gata să înceapă ziua de distracție.

Din păcate aveau varicelă și nu se puteau întâlni cu alți copii. În fiecare zi culegeau floricele, se jucau la umbra copacilor și scriau felicitări. Floricelele le strângeau în buchet pentru mama lor.

În curte se jucau pe tot felul de jocuri, cum ar fi trambulina, căsuța și toboganul.

Când căldura era foarte mare se bălăceau în piscină. Pluteau cu colacii și se stropeau cu pistoale de apă.

Așa se desfășura o zi frumoasă a lui Vania și Tania alături de părinții lor dragi.

VIS DE PACE

Prof. Boancă Maria
Hordouan Antonia
Grădinița cu PP „Junior”, Dej

Este o dimineață frumoasă de primăvară. M-am trezit mângâiată de mâna mamei, i-am privit chipul și am văzut cât e de frumoasă și de bună. M-am bucurat, am îmbrățișat-o și i-am povestit ce am visat: „Un porumbel alb se rotește deasupra casei noastre, era atât de alb că strălucea în lumina soarelui. Avea în cioc un buchet de flori. L-am urmărit cu privirea, i-am făcut semn cu mâna, parcă s-a oprit o clipă, s-a rotit și s-a așezat pe stâlpul din fața casei.

Mama mi-a explicat visul: porumbelul alb înseamnă pace, pacea înseamnă viață, liniște; să trăim fără războaie și suferință, să fim prieteni. Când e pace, porumbelul poate zbura liber, toate păsările pot zbura, iar oamenii se simt în siguranță, sunt liberi și ei ca păsările cerului.

-Dar buchetul de flori ce înseamnă? Unde îl ducea porumbelul?

-Tot pacea înseamnă. Pacea este ca o floare de care toți trebuie să avem grijă, altfel se ofilește. Când e pace, florile parcă zâmbesc, păsările ciripesc, copiii merg să se joace, părinții lucrează.

-Atunci, la noi în casă e pace, e liniște, e frumos!

-Da, draga mea. Locuim în casa noastră, dormim liniștiți și visăm frumos, ne respectăm, cântăm, dansăm!

-Și la grădiniță e pace?

-Grădinița e tot o casă unde doamnele educatoare vă învață lucruri minunate, care să vă ajute în viață.

-Ce trebuie să facem ca să fie pace în lume?

-Să respectăm tot ce ne înconjoară: plante, animale, oameni, pentru ca pacea să fie adevărată și de durată. Când e pace, toți ne simțim puternici, minunați, speciali; pacea ne înseninează chipul.

-Mama, ce frumos mi-ai explicat visul. Ai vorbit foarte frumos despre pace! Acum eu mă gândesc la pace ca la o zână bună, care aduce bucurii, ca mâna ta când mă mângâie.

Să fie pace în lume!

Vreau să fie pace ...

Forna Gabriel
Grupa Mare 3
Ed. Bolboacă Violeta
Grădinița cu P.P. Licurici, Cluj-Napoca

- Oare ce crezi că înseamnă “pace”?
- Pacea e atunci când spunem șșșștt și stăm liniștiți...și suntem și cuminți. Dar uneori mai fac și năzdrăvăanii. Atunci nu prea e liniște...

... când putem ieși afară să ne jucăm în parc. Și e frumos când ne întâlnim și cu alți copii și ne facem prieteni noi. Odată l-am cunoscut pe Ștefan și ne-am jucat cu mingea. Am fost foarte fericiți amândoi.

Mai e pace pentru că avem căsuța noastră ... și lucrurile noastre ... și jucăriile ... și suntem noi patru (membrii familiei). Îmi place să o iubesc pe surioara mea, Teodora, mai ales seara. Atunci când citim povestea de seară și ne ținem amândoi de mână și eu mă joc cu degetelele ei mici, mici... și ea râde și mă pupă pe obrăjori... după aceea, zicem "Îngerașul" pentru că Îngerașul ne aduce liniște aici în inimă și ne ajută să dormim și să visăm frumos.

Aș vrea să nu mai fie războiul ăla în Ucraina... să plece de acolo cu tancurile și noi să îi ajutăm să își construiască înapoi casele și parcurile, să le trimitem buldozere și excavatoare și macarale pe șantier.

- Dar, oare de ce e război?
- Din păcate, Gabriel, nu știe nimeni exact. Sperăm să se înțeleagă țările între ele și să se oprească războiul.
- Dar chiar nimeni nu știe în lumea asta mare de ce e război? Nici Șietot din cartea cu Habarnam?
- Șietot e din poveste, el nu există în realitate. Dar totuși ar fi cineva care ar putea avea o idee despre motivul războiului. Hai să ne gândim, cine ar putea fi?
- Putin ăla din Rusia?
- Da, și el, dar cineva care nu trăiește pe Pământ și totuși știe tot ce se întâmplă în univers.
- Îngerașul?
- Da... și cine mai stă alături de îngerași?
- Doamne Doamne. El e acolo în Cer și oare știe El de ce e război?
- Cred ca da. Știe. Și pentru El totul se întâmplă cu un sens pe care noi oamenii o să îl înțelegem, poate, cândva. Noi ne rugăm Lui să aducă pacea pe pământ și să fie bine pentru toată lumea.
- Și aș mai vrea să Îl mai rog să-mi aducă un excavator să pot să merg pe șantier să construiesc blocurile din Ucraina. **(un viitor inginer constructor)**

Vreau să fiu liberă

David Daniela
Grupa Mare 3
Ed. Feher Adriana
Grădinița cu P.P. Licurici, Cluj-Napoca

- Tu ai vrea să fie Pace?
  - Să plece toți “virișii”! a răspuns prompt.
  - Vorbești despre Pandemie?
  - Da, să fim lăsați “în Pace”!
- Îmi doresc să merg la gradi și să fac alte activități liniștite, fără să am program. Sunt supărată că nu am putut să merg la biroul bunicii, că nu am vrut să se îmbolnăvească și să sufere.
- Dar ce înseamnă pace?

- Liniște și libertate. Și nu mai vreau să fie război.
- Vreau să punem pe un stâlp mare un semn de interzis să vadă rușii că nu e voie să tragă cu arme și să se termine războiul.

POVESTEA CURCUBEULUI

Mihali Mara
Demian Anamaria.

Cu mult timp în urmă, la începutul timpurilor, culorile lumii s-au certat. Fiecare dintre culori pretindea că era cea mai bună, cea mai frumoasă, cea mai importantă, cea mai folositoare, cea mai iubită.

Culoarea Verde spunea că în mod evident se vede că este cea mai importantă culoare doar privind iarba, frunzele și copacii. O culoare a vieții și a speranței.

La rândul lui, Albastru spunea că trebuie să ne gândim la cer și la mare iar fără el nu exista cerul albastru. Galbenul râdea spunând că e luminos și cald. Iar de fiecare dată când privind narcise galbene și floarea-soarelui, cu siguranță zâmbești. Soarele, luna și stelele sunt galbene, frumusețea lor fiind atât de evidentă încât oricine le vede rămâne uimit.

Portocaliul se lauda cu faptul că era culoarea mâcărilor sănătoase, care dau putere. Morcovul, portocala și dovleacul au multe vitamine iar atunci când portocaliul umple cerul la răsărit sau la apus, frumusețea lui este atât de evidentă încât toți cei care văd se opresc și privesc cu admirație.

Atunci Roșu începu să strige că el este conducătorul întregii vieți iar sângele înseamnă viață și este culoarea pasiunii și a iubirii.

Violetul se ridică în picioare și spuse că el e culoarea imperială a regilor. Oamenii puternici întotdeauna l-au ales deoarece este culoarea puterii.

Fiecare culoare considera că este perfecțiunea întruchipată. În timp ce se certau din ce în ce mai tare, un fulger puternic lumina cerul iar mai apoi începu să tune și să plouă cu găleata. Culorile tremurau de frică și se strânsă în brațe pentru a se liniști și proteja una pe alta.

Atunci ploaia începu să vorbească culorilor, spunând că fiecare în parte sunt făcute cu un scop special, fiecare fiind unică și diferită. Iar de acum încolo când plouă fiecare se va întinde de-a lungul cerului într-un superb semicerc colorat. Curcubeul este un semn al păcii și al speranței astfel de fiecare dată când ploaia curăță pământul să ne reamintim că suntem speciali.

O ZI LA MARE!

Ana Damian
Ed: Bodor Andra-Laura
Chindris-Bocean Alexandra

Afară e cald. Sunt la mare împreună cu familia și prietenii mei.

Sunetul mării se aude lin în depărtare. Nisipul fin și fierbinte e construit în diferite moduri de copii. Broscuțele țestoase tocmai au ieșit din ouă, iar acum se îndreaptă spre mare. Pescărușii zboară pe lângă oameni cerșind mâncare.

Soarele devine din ce în ce mai puternic. Acesta e semnul că ne vom întoarce la cazare. Pentru mine e un prilej de bucurie, căci voi primi înghețata cu lămâie mult dorită.

Seara vom merge la carnavalul de lângă hotelul la care suntem cazați.

Pentru mine nu există o vacanță mai frumoasă decât să îmi petrec clipe memorabile alături de familia și prietenii mei!

VACANȚĂ LA BUNICA!

Popan Carina

Ed: Bodor Andra-Laura

Chindris-Bocean Alexandra

Într-o zi de vară, în vacanța mare, am fost în vizită la bunica mea la țară împreună cu surioara mea, Maria.

Odată ajunsă la țară, am început să explorăm curtea și grădina bunicii. Ne-am jucat cu cele două pisicuțe pe care bunica le primise. Bunica ne-a spus că putem să le alegem noi un nume, iar eu și sora mea le-am botezat Tigruța și Toniță. Tigruța era pisicuța mea cu dungi ca de tigru, iar Toniță, un motan alb cu pete negre. Am fost tare bucuroase că avem un animăluț al nostru și am început să ne jucăm cu cele două pisicuțe. Le-am hrănit, le-am mângâiat că tare le mai plăcea să fie alintate torcând în brațele noastre.

În timp ce ne jucam cu ele, Tigruța m-a zgâriat pe față, cred că o strânsesem prea tare în brațe. M-am supărat tare pe ea și chiar am plâns pentru că mă zgâriase destul de tare. Mama ne-a explicat că așa se apără pisicile dacă se simt amenințate și că trebuie să fim blânde cu ele când ne jucăm. După ce m-am liniștit, am înțeles că nu era vina pisicuței și am iertat-o, mai ales că se tot plimba pe la picioarele mele, parcă cerându-mi iertare. Mi-a trecut repede supărarea pe Tigruța și în scurt timp ne-am împrietenit din nou. Cele două pisicuțe își gaseau joc din orice, cu o frunză de viță de vie, o floare ruptă din grădină sau o pană găsită prin curte de la găinile bunicii.

De la umbra unui copac a mai apărut un cățel micuț cu ochișori ca niște mărgele, care ne privea curios. Era Brutulică, cățelul bunicii care tocmai se trezise din somn de zarva pe care o făcăm eu și Maria prin curte.

De îndată, s-a alăturat și el jocului nostru, sărind pe noi și lingându-ne pe față de câte ori avea ocazia. El era prieten cu Toniță și Tigruța, dormeau împreună, chiar și bolul cu mâncare îl împărțeau. Acum aveam trei prieteni necuvântători cu care să ne jucăm. Am continuat joaca, udându-le cu apă, descoperind că, în afară de Brutulică care se răcorea, pisicilor nu le plăcea apa.

Am fost tare fericită în acea zi deoarece pe lângă plăcintele și gogoșile pregătite de bunica, care erau delicioase, am câștigat și trei prieteni noi care aveau să ne aștepte de fiecare dată când mergeam la bunica.

CRED ÎNTR-O LUME MAI BUNĂ

Zeicu Clara

Nădejde Ramona

Pop Oana-Alexandra

Noi copiii, dar și oamenii mari trebuie să fim tot timpul buni și fericiți. Când suntem fericiți le zâmbim tuturor oamenilor.

Cu siguranță există mulți oameni triști și săraci, dar care vor deveni mai fericiți cu un zâmbet.

Când în grupă, colegi de-ai mei plâng de dorul părinților eu cred că cel mai bun medicament este un zâmbet, dar și o îmbrățișare. De fiecare dată când sunt tristă mami îmi dă pupic și îmbrățișare.

Eu cred că pupicii și îmbrățișările ar putea schimba lumea într-un loc mai vesel și cu pace.

Eu cred că oamenii mari se ceartă prea des și uită defapt că zâmbetele și râsul ne dau fericirea.

Eu sunt fericită când îmi împart jucăriile cu colegii din grupă și când în parc primesc cretă de la un alt copil. Părinții m-au învățat că e frumos și bine să împarți și să dăruiesc cu drag din tot ce am și celorlalti.

Unii oameni mari cred că sunt răi și nu împart, de aceea în lume sunt atâtea probleme. Soluția ar fi ca oamenii mari să învețe să împartă, să dăruiască tuturor și împreună să trăim fericiți.

Grupa noastră e ca și curcubeul, adică cu toate ca are multe culori toti oamenii se bucură când răsare. La fel și colegii mei sunt cu totii diferiti, dar când suntem împreună facem lucruri grozave și părinții se bucură când ne văd. Simbolul păcii pentru mine e curcubeul pentru că l-am desenat când eram închisă în casă în pandemie și după un timp grădinița s-a deschis și mi-am revăzut toți colegii.

Eu cred că daca ar veni la noi în grupă un copil în scaun cu rotile noi toti am avea grija de el, l-am ajuta să iasă din grupă și ne-am juca împreună cu el.

VREM PACE PE PĂMÂNT

Neamțu David
prof. Petean Adriana
Grădinița cu P.P., loc. Mihai Viteazu

Într-o dimineață, David, un copil din grupa mare vine la grădiniță cu o mulțime de foi de desen în mână. Se îndreaptă grăbit spre colegi și doamna educatoare și spune:

-Priviți ce am desenat eu!

Copiii privesc cu interes desenele...

- Of, of! Spune Alex! Sunt tancuri care vin spre oameni! Vor să-i zdrobească!

- Da! Și uite aici un avion din care se lansează bombe. Bomba a lovit un copil. Copilului îi curge sânge!

- Oare cum l-am putea ajuta??

- Chemăm salvarea!

În cele din urmă, copilul a fost salvat, dar nu și-a mai găsit părinții. A fost dus la o grădiniță unde copiii l-au primit cu bucurie, spunându-i:

- De-acum vei fi colegul nostru!

- Bun venit la grădinița noastră, îi urează toți copiii! Vom avea grijă să nu-ți lipsească nimic! Aici este liniște și pace! Noi nu vrem război, arme, tunuri, tancuri, bombe! Noi vrem PACE și armonie între toți oamenii lumii!

Din acea zi, acel copil și-a găsit liniștea și pacea alături de copiii din grupa mare! Toți copiii au spus așa:

Oameni mari, oameni mari,
Aveți grijă voi de noi,
Noi vrem PACE nu RĂZBOI!

PRIETENIE PE TIMP DE PACE

Mareș Luiza- grupa mijlocie

prof. Oneț Adina Mirela
Grădinița cu P.P., loc. Mihai Viteazu

Sunt Luiza, o fetiță de la grupa mijlocie, ascultătoare, prietenoasă și iubitoare. Cel mai mult îmi place să mă joc cu prietenele mele la grădiniță, să desenez, iar celor care îmi sunt dragi mereu le fac o inimioară desenată de mine. Chiar și doamna educatoare o ține pe raft.

Cea mai bună prietenă a mea este Antonia, am desenat pentru ea cea mai mare și frumoasă inimioară, asta pentru că uneori ea se joacă și acasă cu mine.

În vacanță am avut o mare surpriză, au fost la noi verișorul meu Andrei din Italia, împreună cu o fetiță pe nume Sara, care nu vorbește bine limba română. Noi fetițele ne jucam cu păpușile și desenam, dar Andrei dorea să ne jucăm de-a soldații, el să împuște, se credea mare războinic. A reușit să ne convingă atunci când a venit prietena mea Antonia la joacă. Andrei avea un pistol. Noi fetele am stat ascunse, iar el trebuia să ne găsească, apoi dacă ne găsea ne pedepsea. Sara s-a apucat de plâns, s-a speriat văzând pistolul lui Andrei îndreptat spre ea. Știa că poate să îi facă rău orice împușcătură.

- Ce credeți? Au venit atunci părinții, noi am ieșit din ascunzătoare și am stat lângă Sara. - Ce mult rău poate să facă o împușcătură! Am renunțat la acest joc și mă gândesc ce fericiți putem fi dacă este pace în jurul nostru. Am desenat apoi fiecare câte o inimioară pentru prietenul cel mai drag. Aștept cu nerăbdare să ne jucăm tot mai multe zile împreună.

Las aici desenată o inimioară pentru toți prietenii mei.

PACEA ÎN SUFLET DE COPIL

Borza Miruna
Oțel Elena
Grădinița cu P.N Cornești

Alex e un băiețel cam de vârsta voastră. Are o surioară puțin mai mică, pe care o cheamă Ana. Sunt niște copii tare veseli, cărora le place să se joace afară, în aer liber. Când e timp frumos merg să se joace în părculețul de la capătul străzii. Se strâng acolo toți copiii de pe strada lor. Dar stați să vă povestesc ce s-a întâmplat de curând.

Într-o zi frumoasă de toamnă, erau cu toții în parc și se jucau printre frunzele galbene și roșii. Erau multe frunze și copiii le plăcea să le ia în mâini și să le arunce cât pot de sus, privind apoi cât de frumos cad pe pământ. Zburdau veseli printre frunze, săreau și se bucurau împreună, de-ți era mai mare dragul să-i privești. Era o veselie...!

Deodată, în parc a apărut un copil pe care nu îl mai văzuseră niciodată. A venit direct la ei și le-a spus:

-Bună, eu sunt Benjamin. Vreți să fim prieteni și să ne jucăm împreună?

-Bună, i-a răspuns Ana politicoasă, dar ce-i cu tine pe aici, că nu te-am văzut?

Tocmai ne-am mutat pe străduța de alături. E prima dată când ies la joacă după mult timp și vreau să îmi fac prieteni noi. Din țara de unde am venit eu de mult timp e război și nu am avut ocazia să mă joc cu prietenii mei așa cum vă jucați voi.

-Ei, nu ne interesează pe noi toate acestea - s-a războit la el unul dintre băieții care se afla cu Alex și Ana în parc. Noi ne cunoștem de mult timp și ne jucăm foarte bine așa. Nu vrem să mai vină și altcineva. Așa că lasă-ne în pace!

Alex și Ana erau nedumeriți. Știau câteva lucruri despre război de la bunicii lor. Nu erau momente foarte bune de auzit.

Benjamin s-a întristat, s-a întors și a plecat cu privirea în pământ.

-Ai văzut ce ai făcut?, spuse Ana.

-Tu te joci în liniște și pace, fără să îți fie frică că ți se va întâmpla ceva. Benjamin însă, a trebuit să lase tot și să o ia de la început într-o altă țară mai sigură pentru el și familia lui.

Îmi pare tare rău că prietenul meu a fost răutăcios cu tine. M-aș bucura să vii să te joci cu noi și să devenim cei mai buni prieteni. Acum toată lumea zâmbea și erau mulțumiți că se jucau fără griji în pace.

DRAPELUL PĂCII

David Iulia Maria
Educatoare Kiss Klara Isabela
Grupa Mijlocie A Buburuzelor
Grădinița Cu P.P. Parfum De Tei Cluj –Napoca

A fost odată o fetița pe nume ANUSKA, din Ucraina, care împreună cu mama ei a plecat din țară, fiind nevoită să-și părăsească casa părintească.

Era razboi la ea acasă, iar tatăl ei a rămas să lupte. Nu era altă cale să se salveze, decât să plece și să se ascundă. Războiul era cel mai urât lucru care se putea întâmpla unui copil de 6 ani! Ea nu și mai putea vizita prietenii, nu putea merge la grădiniță, nu mai avea jucării, nu mai putea să se bucure de dragostea părinților, a bunicilor ei. Florile dispăreau din fata armelor, oamenii plecau să se salveze...dar deodată, o ploaie de primăvară se lăsă deasupra tuturor, aducând cu ea puțină răcoare peste toată lumea. După ploaie a ieșit SOARELE, luminând și încălzind natura și sufletul oamenilor. Iar la scurt timp s-a arătat un minunat CURCUBEU! Culoarele lui vesele, pline de culoare, au făcut să zâmbească fețele speriate!

Fetița a desenat un drapel în culorile curcubeului, ROSU, PORTOCALIU, GALBEN, VERDE, ALBASTRU, VIOLET...și a scris pe el cea mai mare dorință a ei, PACE!

Mama ei a văzut ce frumos a desenat fetița ei și a trimis și tatălui ei o fotografie cu drapelul păcii. Tatăl a fost foarte bucuros și l-a transformat într-un DRAPEL AL PĂCII adevărat. În scurt timp războiul s-a terminat iar familia s-a reintâlnit.

De atunci, acest drapel în culorile curcubeului a rămas simbolul păcii pe timp de război!

„E MINUNAT SĂ AI UN PRIETEN”

MOLDOVAN SARAH
Prof. Marcu Augusta Daciana
Prof. Ardelean Emilia Maria
Grădinița cu P.P.Prichindelul Isteț, Turda

Odată, la marginea unei păduri era un unicorn. El era puțin trist, pentru că nu avea cu cine să se joace. Afară ploua, iar prin pădure nu se vedea nici o vietate. Toate erau ascunse prin adăposturi, ferindu-se de picăturile de ploaie. Deodată, ploaia s-a oprit și pe cer a apărut curcubeul. De pe curcubeu, a coborât o zână, care era îmbrăcată într-o rochiță frumoasă, colorată în culorile curcubeului și în mână avea o baghetă magică. Zâna l-a întrebat de ce este trist, iar el i-a spus că s-ar bucura foarte mult dacă ar avea un

prieten cu care să se joace. Zâna, fără să mai stea pe gânduri, a făcut o magie cu bagheta și a apărut un pitic, care era la fel de dornic să se joace. Încep să se joace de-a prinselea, doar că unicornul mai mult zboară, iar piticul aleargă și astfel toată ziua au încercat să se prindă unul pe celălalt, dar nu prea au reușit.

Când a venit seara, amândoi erau foarte obosiți. Curând s-a înnoptat și așezați pe iarbă au început să privească cerul înstelat. Încercând să numere stelele, au văzut că din cer coboară o prințesă foarte frumoasă, care avea în păr și pe rochiță foarte multe stele. Prințesa le-a povestit că ea locuiește într-un castel mare, care se află pe un nor alb și pufos. După ce au stat puțin de vorbă, frumoasa prințesă le-a spus că ea trebuie să se întoarcă la castel, dar i-a rugat să o viziteze când vor dori. Desigur, cei doi prieteni abea așteaptă să o viziteze, doar că acum sunt foarte obosiți, dar după ce se vor odihni, o să o caute. Visând la prințesa cea frumoasă și la castelul de pe norul pufos, cei doi prieteni au adormit.

O ZI DE NAȘTERE PERFECTĂ

Sălcudean Alma
Medrea Andreea
Prof.pt.înv.preșcolar:Bunea Andreea
Bordean Iulia
Grădinița cu P.P.Prichindelul Isteț, Turda

Se apropie ziua de naștere a Ioanei. Ea e fericită, toți prietenii ei vor veni la petrecere.

-Uau.....Abia aștept.

Ioana se gândește în fiecare zi, ce cadouri o să primească.

Oare o minge, o păpușă sau o felicitare.

Dar mama ce cadou îi va face?

Sărbătorita era foarte entuziasmată. Abia aștepta .

Ziua mult așteptată a sosit. Mama a fost prima care i-a oferit cadoul.

Cadoul primit de la mama nu era un obiect ci era .....FERICIREA! Familia Ioanei i-a cântat cântece, i-au spus urări și au fost fericiți.

Era ziua de naștere perfectă pentru Ioana!

COPII FERICIȚI ÎN LUMEA LUI DINO

Cistelecan Tudor
Marcu Andrei
Îndrumător: Michai Anamaria
Grădinița cu P.P. ”Prichindelul Isteț!, Turda

A fost odată ca niciodată niște copii de grădiniță pasionați de dinozauri, care își doreau foarte mult să meargă în Lumea lui Dino.

S-au tot gândit ei cum ar putea să ajungă acolo. Lui Tudor i-a venit o idee: ”Să construim o mașină a timpului”. Colegilor li s-a părut o idee genială și au început să strângă materiale cu ajutorul cărora să construiască o mașină a timpului.

Au strâns multe obiecte de metal, apoi s-au gândit la forma pe care ar trebui să o dea acestei mașini. Andrei a venit cu propunerea ca mașina timpului să aibă formă de autobuz, pentru a putea transporta în timp toți copiii grupei mari împreună cu doamna educatoare.

După ce au

construi mașina timpului, fetițele au împodobit-o cu dinozauri de pluș și abțibilduri, pentru a le demonstra dinozaurilor din Lumea lui Dino cât de mult îi îndrăgesc.

Copiii au luat provizii (apă și mâncare), dar și lanterne, să vadă pe timp de noapte și un aparat foto pentru a fotografia dinozaurii.

Toate pregătirile fiind făcute, copiii împreună cu doamna educatoare au urcat în autobuz și au călătorit în timp.

Ajunși în lumea lui Dino, au descoperit cu uimire nenumărate specii de dinozauri: unii erau mici dar rapizi, alții de mărimi impresionante; unii aveau aripi și știau să zboare, alții erau buni înotători.

Deși știau multe lucruri despre dinozauri, ceea ce au văzut aici i-au impresionat. Copiii erau foarte fericiți că și-au îndeplinit această dorință, au făcut fotografii și s-au bucurat de toate surprizele acestei lumi dispărute.

Dar timpul a trecut repede și copiii au trebuit să se întoarcă acasă. Erau nerăbdători să povestească părinților și prietenilor despre această călătorie minunată.

COPILUL ȘI PACEA

Arghir Matei,
Grupa Mare B,
Grădinița cu Program Prelungit Albinuța

A fost odată un copil ce avea un iepuraș, Botic îl chema și pe copil George. Și-l lua cu el peste tot: acasă, la magazin, la mama la florărie, în mașină, cam peste tot. Ce putea să facă cu Botic? Doar se juca și i mai povestea ce fac copiii din grupă, ce activități au făcut pe acolo, cum a pictat, îi mai spune câte o poveste și noaptea trece. Dar, într-o zi Botic nu era de găsit, s-a pierdut? Unde? Nu știi...Poate a rămas la buna...cu cine va mai povesti acum George?

Stai, n-am terminat povestea! George a mers la plimbare, în parc. Acolo erau mulți copii, i s-a făcut sete, apoi a mâncat și s-a mai dat o tură pe tobogan. Un pic și cu trota...dar a dat peste ceva cu roata și a căzut. S-a apucat de plâns și mama l-a luat în brațe.

Nu mă doare!...zicea George. Dar nu-l găsesc pe Botic...Mamei i-a venit ideea să caute alt iepuraș, tot unul de pluș, dar la domnul acela, lângă covrigi nu era așa ceva...a găsit o broască țestoasă, verde și drăguță. A luat-o cu el pe trotă...

Era aproape întuneric și s-au pornit către casă. Treceau pe lângă mulți oameni care strigau Pace! Pace! Pace!

Pace! Așa o cheamă pe broasca mea! strigă și George. Se mai joacă cu Pace...o duce la grădiniță, la bunica, acasă...și tot așa.

ÎMPREUNĂ, ÎN PACE

Rus Alexandru-Rareș,
Cristei Rebeca
Grupa Mijlocie C, Grădinița cu Program Prelungit Albinuța

Poveste pe un ....fir de ață.....

A fost odată ca niciodată o floare într-o pălărie...Și floarea avea culoare mov...Și era foarte, foarte frumoasă....Sclipea toată!... Făcea lumină ca o stea de pe cer!...Și pălăria avea culoarea roz....mie îmi place culoarea roz!...Un copil a găsit pălăria....Era sclipicioasă....A pus-o pe genunchi să se uite în ea....Și,

puf...floarea a sărit de acolo.....Unde a plecat?....La alți copii....Dar, ce să facă?....Acum era singură, nu mai avea pălărie.....Bine că a găsit copii....S-a jucat cu ei, a dormit, a mâncat, s-a și prostit....și tot sclipea.....Era fericită!....Chiar dacă nu mai avea pălăria....A zburat pe unde a putut....tot pe la copii....acolo e bine....Dar pălăria? Unde e pălăria....Păi, dacă a rămas fără floare, s-a dus să se joace....Cu copiii!!!!....Și era fericită! Puteau să plece de la început, amândouă la copii....Și era liniște și pace!....Eram verzi!!!

Uite, așa, se termină povestea noastră....La copiii!!! Am terminat firul de ață!

„Visul lui Ionel”

Miron Mihai

Bontaș Nastasia

Grădinița Confesională cu PP “Sfânta Ana”

Afară cerul e înnorat și Ionel stă și privește în curtea din fața casei. Tare ar vrea să poată ieși puțin pe-afară. A fost bolnav, a făcut o gripă urâtă și a stat acasă mai bine de o săptămână. Nu a mers la grădiniță, îi este dor de colegi, de doamna educatoare, dar cel mai mult de Petrică, prietenul lui, care locuiește pe aceeași stradă cu el, pe strada Primăverii. Când a împlinit 6 ani, Petrică i-a făcut cadou o minge de fotbal. Abia așteaptă să se joace împreună pe terenul de sport al școlii.

Acum se simte mai bine, mama lui are grijă de el, îi face ceaiuri aromate, supă de tăieței, clătitele lui preferate cu nutella.

Deodată sună cineva la poartă. Mama lui Ionel se grăbește să vadă cine este. Petrică o salută respectuos și o întreabă ce face Ionel. În acel moment Ionel nu mai poate de bucurie, îi vine să strige, să sară în sus, nu-i vine să creadă ochilor. Petrică este invitat să intre înăuntru și Ionel aleargă către prietenul lui drag și-l îmbrățișează.

- Uite, ți-am adus ceva, Petrică scoase din buzunarul de la haină un îngerăș, pe care i-l dă lui Ionel. L-am primit de la părintele când am fost la Biserică, i-am cerut să se roage pentru tine. Am fost îngrijorat și m-am rugat mult să te faci bine.

- Mulțumesc mult, a exclamat Ionel. Ești un prieten adevărat! Ce mult mă bucur că ai venit!

Mama lui Ionel a pregătit o farfurie cu clătite și le spune copiilor că are o surpriză pentru ei. Despre ce o fi vorba? Din nou se aude suneria de la poartă. De data aceasta mama lui Ionel știe cine este. Merge la poartă și o pofteste pe Elena înăuntru.

- Vino, Elena. A venit și Petrică la noi.

Copiii sunt foarte fericiți să o vadă pe Elena. Este fetița doamnei învățătoare, locuiește și ea pe strada Primăverii.

- Pot să mă joc și eu cu voi, întreabă Elena?

- Desigur, bine ai venit!

Ionel avea o mulțime de jucării, părinții lui i-au amenajat o cameră frumoasă unde el să se poată juca. Ionel, Petrică și Elena au mers să se joace împreună. În acea zi Ionel a simțit în suflet o bucurie foarte mare, o bucurie pe care ar fi vrut să o împartă tuturor, a fost o zi de neuitat!

„Ziua de naștere”

Marișca Matilde

Fârte Mirela
Grădinița Confesională cu PP „Sfânta Ana”

A fost odată ca niciodată, că dacă nu ar fi nu s-ar povesti, doi copii gemeni, o fetiță și un băiat. Pe băiat îl chema Andrei iar pe fetiță o chema Flavia. Ei locuiau într-o casă săracă cu mama lor Adela iar tatăl lor a murit când ei erau încă mici. Mama lucra într-o croitorie din sat iar copiii lucrau adunând lemne din pădure pentru încălzirea casei lor și aveau grijă de două oițe pentru a avea lapte.

Într-o zi când se întorceau acasă cu un cărucior de lemne li s-a făcut foame și s-au uitat în vitrina unei cofetării. Își doreau tare mult să mănânce măcar o felie de tort dar știau că nu pot să își cumpere pentru că nu aveau bani. Vânzătorul în timp ce vindea prăjituri la niște oameni i-a zărit pe copii cum se uitau pofticioși la prăjituri. I s-a făcut milă de ei și s-a gândit să le facă o surpriză de ziua lor.

Acasă mama lor îi aștepta cu mâncare pe masă: supă dulce cu tăieței și puținii cartofi copti, altceva nu avea. Copiii au mâncat bucuroși nevoind să arate că nu le era de ajuns. După ce au terminat masa s-au dus la culcare într-un pat sărăcăcios cu lenjeria toată ruptă. Copiii și-au spus rugăciunea „Îngerășul” apoi au adormit. Amândoi au visat că stăteau într-o casă vilă, în curte erau multe aparate de joacă: leagăn tobogan, balansuar, trambulină și o piscină. Ei erau îmbrăcați frumos, fetița cu o rochie roz de catifea și pantofi roșii iar băiețelul era îmbrăcat cu pantaloni de blugi cu o cămașă albă și pantofi negri. Mama lor era în bucătărie și le pregătea masa cu multe bunătăți.

Când s-au trezit din somn, s-au spălat, s-au îmbrăcat cu hainele lor rupte și au mâncat la micul dejun doar pâine tare cu o cană de lapte apoi trebuiau să meargă după lemne. Andrei și Flavia i-au mulțumit mamei pentru mâncare și au pornit la drum.

Între timp vânzătorul de la cofetărie a mers acasă la copii și le-a adus multe feluri de mâncare și prăjituri. I-a propus mamei copiilor, Adela să se căsătorească cu el, să lucreze împreună la cofetărie, pentru că el dorește să aibă grijă de ei cât timp va trăi. Doamna Adela a fost de acord. Copiii după ce și-au terminat munca s-au întors acasă. Mama Adela împreună cu vânzătorul le-a făcut o surpriză de ziua lor așteptându-i cu masa plină de bunătăți. Copiii s-au spălat, s-au îmbrăcat cu haine frumoase și au servit masa împreună. Astfel, Andrei și Flavia au fost bucuroși când le-a spus mama că se va căsători cu vânzătorul care va avea grijă de ei și nu vor mai trăi în sărăcie.

Și am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa și am încălecat pe-o roată și v-am spus povestea toată.

„Anastasia și călugărul”

Taloș Ilinca
Sîngeorzean Ana
Grădinița Confesională cu PP „Sfânta Ana”

A fost odată ca niciodată, că dacă nu ar fi nu s-ar povesti. A fost odată o fetiță pe care o chema Anastasia. Părinții Anastasiei erau plecați în altă țară să muncească iar fetița a rămas cu bunicii ei, care erau bătrâni și bolnavi, fapt pentru care nu puteau să o însoțească la grădiniță. În fiecare zi Anastasia se ducea la grădiniță singură și era tare fericită când se întâlnea cu colegii ei care erau însoțiți de părinți. Anastasia își dorea tare mult să fie și părinții ei acasă pentru a o duce la grădiniță.

Într-o zi Anastasia s-a întâlnit pe drum cu un călugăr care a întrebat-o de ce este singură pe drum. Ea a spus că merge la grădiniță singură pentru că părinții ei sunt plecați în străinătate iar bunicii ei sunt bolnavi. El a laudat-o că este o fetiță așa de cuminte și a invitat-o să meargă duminica la biserica mănăstirii. Fetița le-a cerut voie bunicilor să meargă la biserică iar bunica a îmbrăcat-o cu o rochiță albastră de saten.

După sfânta liturghie călugărul a stat de vorbă cu fetița. A învățat-o să se roage lui Dumnezeu, a îndemnat-o să facă fapte bune, să ajute pe bunicii ei la gospodărie și i-a propus să scrie părinților ei o scrisoare prin care să îi roage să se întoarcă acasă pentru că un călugăr o să le caute un loc mai bun de muncă și să le mai scrie că ea îi iubește foarte mult și nu mai poate de dorul lor.

Părinții Anastasiei după ce au citit scrisoarea au plâns mult și s-au hotărât să se întoarcă în țară pentru că au adunat destui bani ca să-și facă o casă și au înțeles că familia este mult mai importantă decât orice bogăție. Ei și-au făcut bagajele și s-au pregătit să se întoarcă acasă.

După o săptămână, Anastasia când s-a întors acasă de la grădiniță i-a găsit pe părinții ei în casă cu bunicii iar pe masă erau multe cadouri. Părinții au îmbrățișat-o pe Anastasia și i-au promis că niciodată nu vor mai pleca în altă țară fără ea. Anastasia le-a spus părinților că un călugăr a învățat-o rugăciunile, i-a dat sfaturi bune cum să se comporte și că le-a găsit locuri de muncă pentru ei într-o fabrică. Ei au fost doritori să-l cunoască pe acest călugăr.

Duminica următoare au plecat toți la biserică cu mașina. Bunicii au fost bucuroși că au putut merge la biserică, pentru că ei fiind bolnavi nu puteau merge pe jos. Părinții lui Anastasia au vorbit cu călugărul care i-a îndemnat să îi facă Anastasiei un frățior sau o surioară.

Duioasa Maria

Mogoșanu Alexandra
Mureșan Mirela Smaranda
Grădinița „Veseliei” Structură I Gherla

Ce este pacea? Un cuvânt mic, dar cu sens adânc de bunătate, lumină. Paceă o asociezi cu duioșia, cu dragostea, cu ciripitul păsărilor la răsăritul soarelui și este ca o zână ce aduce numai bucurii, zâmbete pe chipul copiilor. Această zână ar trebui să domnească peste tot și să se bucure toți copiii de ea. Paceă este o comoară, iar dacă nu este pace în sufletul nostru, nu există pace nici în lume.

Așa este și povestea micuței Maria, o fetiță de la grupa mare de numai 5 ani. Această fetiță suferă și tânjește după liniștea sufletească și de dorul părinților ei care sunt plecați la muncă în străinătate. Fetița este îngrijită de bunica ei. Această fetiță este atât de neliniștită și de supărată deoarece nu îi are aproape pe părinții ei și nu se poate bucura de ei, așa cum se bucură alți copii. Părinții au plecat la muncă în străinătate pentru a-i asigura un trai mai bun fetiței lor și a scăpa de sărăcie. Când vorbeam la grădiniță la tema „Familia”, Maria era întotdeauna supărată când auzea cum vorbeau colegii ei despre părinții lor, iar

ea nu putea spune același lucru. Era foarte supărată pentru că ea nu îi avea alături. La prânz, când era timpul să vină părinții după copii ea zicea: ”După mine vine bunica..”. O iubea foarte mult pe bunica ei și vorbea cu mult drag despre ea. Bunica, la rândul ei se interesa tot timpul la grădiniță despre nepoata ei. Părinții deși erau plecați o sunau pe fetiță și vorbeau mereu la telefon, iar ea tot timpul le zicea că îi este foarte dor de ei și să vina cât mai repede acasă.

Urma serbarea de 8 Martie în cinstea mamei, iar Maria știa că ea nu o are pe mama ei alături la această ocazie specială. Am pregătit cadouri cu copiii pentru mămică, iar Maria a cerut să realizeze două felicitări: una pentru bunica ei și una pentru mama ei. Își dorea foarte mult să îi spună mamei “La mulți ani!”.

În ziua serbării, Maria a avut o surpriză deosebită: mama ei a venit la serbarea de 8 Martie de la grădiniță. Când a văzut-o i s-au umplut ochii de lacrimi și a zis: ”Mami, te iubesc! Te rog să nu mai pleci!”. Mama Mariei a început să plângă și ea promițându-i fetiței că nu o să mai plece. Maria a fost foarte fericită auzind că mama ei nu o să mai plece.

Astfel, în sufletul Mariei s-a așternut o liniște sufletească și a început să domnească pacea în sufletul ei.

PACEA ÎN SUFLET DE COPIL

**Cost Luminița Cristina
LĂCĂTUȘ SERGIU Grupa mare
„GrupaBoboceilor H”-
Grădinița cu PP „Veseliei”**

Noi suntem o grupă de copii de grădiniță de undeva dintr-o țară mică și frumoasă din Europa. Se numește România, este țara noastră, pe care o iubim. Acum, vrem să vă spunem ce înseamnă pentru noi pacea. Să fie pace, înseamnă că noi putem să mergem și mâine și poimâine la grădiniță, fără să fie „cineva” care să ne oprimească.

Mai înseamnă să vorbim liber cu cine dorim, să ne jucăm zilnic cu jucăriile noastre, sau să mergem în oraș la cumpărături sau în parcul de distracții pentru copii.

Înseamnă să fim bucuroși alături de părinții noștri, să învățăm lucruri minunate și să citim cărți de povești împreună.

Când e pace, atunci e bucurie, fericire! E ca și cum ar fi mereu senin și soare luminos care ne încălzește cu razele lui și ne face să ne simțim minunați.

ȘI CUM TE SIMȚI CÂND E PACE! Te simți ca atunci când intri într-un loc necunoscut, dar impresionant și ai vrea să-l cunoști mai bine și să rămâi acolo pentru a-ți căuta un loc bun în Univers, pentru tine, familia ta, țara ta și viitorul vostru **ÎMPREUNĂ.**

Acesta este gândul nostru despre pace și vrem să-l împărtășim cu voi, toți oamenii de pe Planeta Pământ!

Dorința noastră: **SĂ FIE PACE PENTRU TOȚI OAMENII!!!**